KAŠPAR

2-80

K A Š P A R 2 = 1 9 8 0

neprofesionální oběžník
zabývající se výhradně
netradičními formami
životního stylu

KROUŽEK

Náklad 4 kusy

O B S A H

Materiály převzaté

Carlos Castaněda : Příběhy o síle a moci - výňatek přeložil V.Faktor str. 45-46
Kazi Dawa-Samdup a W.Y.Evans-Wentz: Tibetská kniha mrtvých - 1.část, přeložil V.Faktor 47-58
E.Wood : Čajový obřad - heslo ze slovníku Zenu přeložil V.Faktor 43-44
Sv.František z Assissi : Rozmluva s bratrem Leonem 44
Souvztažnost různých ér a period -převzato z Astronomické ročenky 1980 28

Recepty

Osvěžující nápoj - E.Mařík 5

Zdravověda

Stav "modrá kukadla" - V.Faktor 23
Rozbřesky a soumraky - převzato z Astronomické ročenky 1980 28-32

Naléhavá sdělení 5,11,23,24 27,28

Štvanice na rozum

E.Mařík : Výroční zpráva o stavu světa důmyslných rytířů žití 1-5
V.Faktor : Dva experimenty 7-8
V.Faktor : Tematický plán sebezáchovných rituálů 9-10
V.Faktor : Apoteoza lázenství jako metody poznání 11
V.Faktor, E.Mařík : Univerzální archetypy nevědomí 14-16
P.Vitera : Znamení jezdce 17-22
V.Faktor : Současná česká pohádka 38

Kašparství

Kramška: Duševní ekvilibristika - E. Mařík 6

Dobro

Kronika nejvýznamnějších událostí - V.Faktor 13
Časy se mění - E.Mařík, V.Faktor 24

Inzerce 41

Reklama 10,12,25,26 35,36,42

Literární příloha

J.Koubek : Dandy 6
V.Faktor : Krajina v agonii 33-34
J.Friedberger : O zeleném hrášku 39
J.Koubek : Gigantické zpravodlo 27
V.Faktor : Drobné mince samoty a zapomnění 37-38
E.Mařík : Variace 40
J.Friedberger : Lechkovská cementárna 39-40

V příštím čísle Kašpara : Dr.C.G.Jung: Psychologický komentář k Tibetské knize mrtvých
Fung-Yu-Lan: Dějiny čínské filosofie -2.část
A.Toynbee: Rozpad civilizací

Výroční zpráva o stavu světa
dámyslných rytířů žití

Jsme zajedno v tom, že každý popis světa je deformací nepopsatelného. Více či méně úspěšnou mystifikací-komunikačním prostředkem-bohem neúprosně předurčujícím naše představy o způsobu žití. Považujeme za kruté, jsou-li všechna jsa umístěna jediným proč. Jsme však poučeni o tom, že soustředěným pozorováním nabývají skutečnosti jiných podob. Zvolili jsme úhel pozorování z hlediska priority životního stylu a pokoušíme se sestrojit model světa tomu odpovídající. Poznání, kterým se zabýváme, je vymezeno otázkami po způsobu a jeho účel je chápán zásadně jako dar. Dospěli jsme k přesvědčení, že jej nelze specifikovat deduktivně a proto jsme se rozhodli pro experiment, který v zájmu objektivity nesmí překročit meze hravosti. Nezabýváme se definicí, nýbrž pozorováním, a náš způsob komunikace je výhradně inspirativní.

Objekty pozorování

ANIMÁLNÍ

cyklické uspokojování nedostatků
vůle k žití
vlnění
nečekaný, ale samozřejmý dar
zpravidla je možné pozorovat je jako jednotlivé akty

KULTIVOVANÉ

neustále rozvíjené
zkušenost
perspektivně připravované
vůle k moci, nevědomá - pravděpodobně podmínkou
spirála
pozorování jednotlivých kompozic

UMĚLÉ

mutující
materiálně nezávislé
touha neb v ů l e k r a d o s t i - prozatím jen hypotetická, známá pouze z oblasti duchovní; v materiální sféře zatím neprokázána, snad jen podněty romantismu, rytířství, dandyismu, nejblíže k ní má mystifikace, pochopitelně samoúčelná

MAGICKÉ

magie, imaginace
jedno přechází v druhé a naopak; zřejmě závislé na míře pozornosti
pozornost - zde je nutné zabývat se elementárními jevy
kombinace barev, osvětlení a jejich změny
změny počasí a ročních období
průniky z nám známých popisů světa:
    historické
    časové - dny, hodiny, postavení nebeských těles
průniky z nám neznámých popisů světa
magická a imaginativní síla oděvů - nových, dlouho nošených, historických
    předmětů - užívaných a jinak význačných
media - katalyzátor
oheň, pohyb vody, pohyb větru ve vegetaci, pohyb slhy - media inspirace
osoby - media pozornosti

Za zmínku stojí preference jevů pohyblivých, což ovšem neznamená, že by musely mít nutně větší význam; může to svědčit jen o tom, že dokáží vzbudit naši pozornost.
Architektura, výtvarné umění
Alkohol, drogy

2

Statická představa jednotky životního stylu

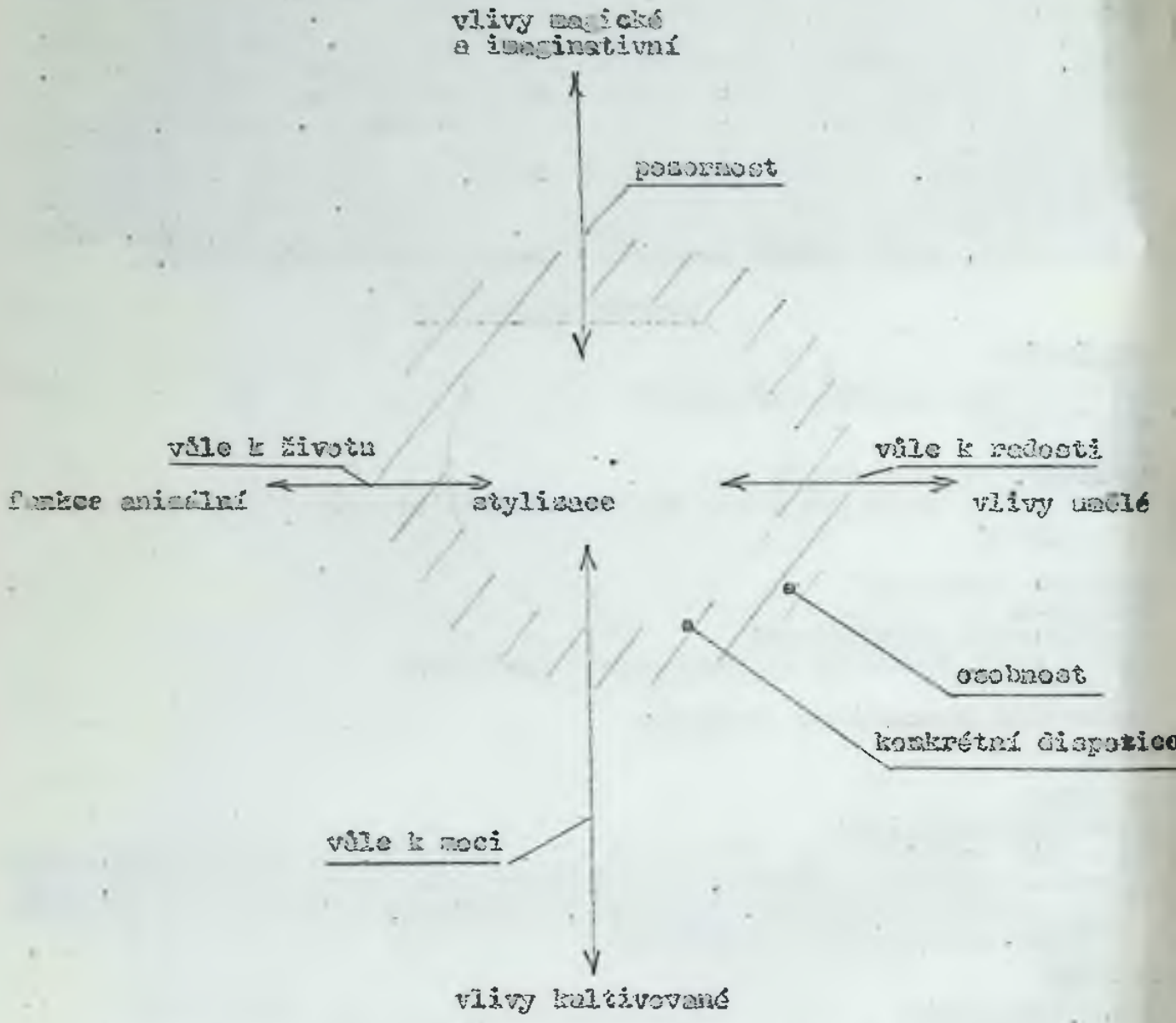

neznámo, nepoznatelné, bůh, chaos, ilnso aj.

Základní stavy, navozené nezištným pozorováním

Snížené vědomí

Bez naší vědomé snahy se objevují nečekané souvislosti, často nevysvětlitelné, někdy i nepopsatelné, mající charakter stínů, lehkých dotyků, průniků. V praktickém životě jsou tyto situace nazývány náhodami; jsou to jakési skvosty žití, které lze pokládat za znamení jeho intenzity.

BÍNA

Krátký průnik ze stereotypních vizí, doprovázený údivem nad zmocností světa. Vlnivý pohyb žití ustrne na okamžik v jasném a tvrdém světle příslibu. Tento vstup lze přivolat soustředěním, i aktivní činností. Lze se zabývat otázkou předem připravenou i volnou meditací. Mezi LM se tento vstup vyskytuje s velkou frekvencí.

STAV "NE"

Nepotřeba čehokoliv, neexistence času, jas, smích, mizí hranice mezi vrcholným egoismem a totálním sebeobětováním. Naprostá a zcela nestranná pozornost, lhostejná k vlastnímu zisku i poznání. Skrytý náboj, který v sobě každý nosí, to co vždy chybí, o čem víme, že jsme schopni vydat a nevydáme, to, co je nazýváno duší. Ze stavu "ne" přestává existovat čas, můžeme jej přirovnat k síle, náboji, váze. Je ustrnutím v čase. Jsme-li ochotni přirovnat žití k vlnění, probíhajícímu nezávisle na našich záměrech, pak je stav "ne" ustrnutím na vrcholu vlny.

Umělé vědomí

Stav částečně hypotetický, jedná se o stav "ne", působící v čase. Jeho síla se mění v energii. Sféra "Ne", navlečená na Vůli k radosti, je stavem aktivním i v praktickém konání, navozuje inspirativní komunikaci. V nejnižší rovině je umělé vědomí známé jako autostylizace do rolí mám více či méně známých -na př. kašpar; vždy ve spojitosti se záměrnou destrukcí osobnosti neboli "řízeným šílenstvím". Ve vyšších rovinách se objevuje v monoteistických náboženstvích i v popisech světa u různých primitivních kmenů - viz na př. Mrtvýchodna Juana v podání C.Castanědy. Nám jde o přístup z hlediska daru, t.zn. vstup nezištný, bez konkrétních příčin, vstup objektivního pozorovatele.

PRAKTICKÁ APLIKACE

1. Vůle k radosti

Rozhodnutí překonat nepříznivé působení okolí i vlastní dispozici potrhlostí. Vysoké zelené holinky, modré sako, vesta, fez, ve kterém je uvázána rolnička, hůl. V tomto ustrojení chůze rozvodněným potokem -tající sníh, asi půlhodinové čvachtání. Poté vytyčen imaginativní střed krajiny, pozorované z potoka. Ve zvoleném bodě zapíchnuta hůl do sněhu -dvěma třetinami délky. Tam ponechána několik dní, dokud sníh neroztál.
Vstup neúspěšný, po celou dobu potrhlost pouze mechanická, výsledný dojem nepříjemný, existenci vůle k radosti se na tomto experimentu nepodařilo zmu prokázat.

2. "K ničemu"

Deset hodin dopoledne, jasno, bezvětří, relativně teplo. Příliš časné vstávání v důsledku zařizování nepříjemných nezbytností, v závěru však jízda autem po lesní cestě. Po jednom pivě nesmírné vnímání mod-

ré barvy oblohy, slunce, v trvání asi deseti minut. Desetiminutový vstup však nebyl využit k jakémukoliv pohybu-aktu.

3. Mnohost světa

Žádný alkohol, noc, po dešti, relativně chladno, vegetace teprve v růstu. Silné očekávání vstupu. Náhle šok z mnohosti světa. Měnící se tvary odpařujících se mokrých skvrn na asfaltě, podivný význam jejich krátké existence. Radostné překvapení nad směry ukazovanými větvemi stromů a nad naléhavostí těchto gest. Rafinovanost jejich ohybu a vznešená pevnost. Radost ze spoluúčasti na tomto aktu, která byla bez zbytku vyplněná tím, že jsem přihlížel. V závěru ve mně vzbudil nepříjemný pocit kus shnilého dřeva, chystající se jako by ke skokuzřejmě přinesen vydatným deštěm doprostřed chodníku.
Příliš literární vyjádření neodpovídá síle prožitého.

4. Zkrat

Silné tušení nebo touha po vstupu. Rušeno televizí, kterou jsem sám nezapnul. Díval jsem se asi dvě hodiny. Ryba. Káva. Zkrat, nebo to, co za něj považuji, asi tři hodiny po tom, co jsem se začal zabývat papíry. Trvání 15-20 minut. Okamžitě kritický postoj k právě prožitému, napsanému.

5. Magie

Žádný alkohol, chladná květnová noc, brzy budou tři hodiny, po dnu plném nepříjemností. Nečekaně jsem pocítil obdivuhodnou sílu místa, kterým jsem procházel, též mrazení v zádech a ve vlasech. Vrátil jsem se a snažil se nalézt střed jejího působení - má-li něco takového. Asi 6 metrů nazpět mne zaujal vysoký, štíhlý keř, listy již úplně vzrostlé, blízko pouliční lampy, částečně stíněn stromem. Okamžik jsem strom pozoroval a zaslechl dva šeptající hlasy, pouze několik nesrozumitelných slov. Blízko tohoto místa již jednou vstup- na protějším chodníku. Celý vstup asi 15 minut.
Hlasy promlouvající z keře působí jako literární nadsázka, v zájmu pravdivosti dokomentů je však nemohu vynechat. Snad vazba na promlouvající stromy nebo keře z dětských pohádek. Do jaké míry jsme predestinováni k příslušným magickým silám?

6. Létání na prkně.

Za sebou hnusný týden, obvyklé. Skvělá, teplá noc, bezy v plném květu, jejich silné vůně v teplém vánku, začátek června, dlouhý balkon asi tři metry nad kamenným dvorem, za kamennou zdí pole, za ním se černá les, a tmavý kopec úplně vzadu. Za nedlouho je půlnoc. Na měsíc lze hledět neomezeně dlouho, slunce není tak vlídné. Silné očekávání vstupu. Dvě sklenky rumu, dvoudecíky. Velice mne zaujal dopravní prostředek na kterém jsem se vznášel nad údolím vesničky Osinalice, vzdálenost asi 2 km vzdušnou čarou od místa, kde jsem seděl. Asi dva a půl metru dlouhé prkno šíře 30 cm, na obou koncích ukončeno poněkud do ztracena, což je možné zřejmě jen u předmětů vyrobených ze zhmotnělého měsíčního světla. Seděl jsem otkročmo na hraně. Absolutně pohodlné neboť dopravní prostředek se spíše vznášel se mnou, než já s ním - funkce tedy spíše symbolická, jakási obdoba popularizovaného koštěte čarodejnic. Vstup a let ukončen zároveň v okamžiku kdy nezištné uspokojení nad touto činností přešlo v sebechválu. Tento jev je typický pro ukončení vstupů různých typů. Doba trvání asi 20 minut. Za letu jsem neviděl údolí pod sebou, vnímal jsem však jeho detaily, mně dobře známé. Viděl jsem jen noc, sám pravděpodobně neviděn.

7. Zvláštní onemocnění.

Celý den jsem se zabýval nesmrtelností - automobilu. K večeru se zmohla zmocnit chuť cigarety mezi dvěma taky. Téměř několikrát chvíli silná slabice - dosud jsem s ní neměl zkušenost. Lina, silné vibrace, chvění, tavající mého pravého kolena. Tvrdě přikyvuje se zimnila křivnou, klepal jsem se jako mokrý. Ze dlouhé celé rodiny jsem si po celou dobu připadal jako poslední nebo si to případně válice z cuchu. Chtěl jsem se chvíli zmotorit. Podařilo se, vzápětí mne však stražná zima přinutila k dalším ostrým pohybům. Nýbrž lze přestat. Tichý, vnitřní smích. Mimoci bych žádil mezi trogy, které nosíme po celý život v sobě- stejně jako všechny ostatní nemoci. Stará barva.
Po té dlouhé meditace -tělesní stav. Nechtěl jsem dýchat, což jsem chápal jako dobré znamení; organismus, který mne ošetřuje poslední dobou chytá právě druhý dech.

8. Kopec

Nejvyšší bod v okolí, kopec na který jsem vystupoval nestřídavě jen kvůli rozhledu alespoň v dlouhé chvíle na posledních třicet let. Dnes ležet zklamal. Nepřehlédnutelně silný dojem. Za soumraku. Neen okopen zlatavou. Neobyčejně silná meditace.

Věnovat větší pozornost činnostem před vstupem.
Předcházející vstupy jsou převážně předurčeny pasením strojem, papíry, prací, činnostmi meditativní. Je třeba víc se věnovat aktivním projevům venku v přírodě, ve městě, mezi různými praktickými činnostmi, pokusit se o soustředění pozornosti v nepřipravených situacích.

Osvědčený nápoj

Vhodné na bílé víno s tenkého skla naplnit do poloviny vychlazenou sodovkou a pak čerstvě hodit rozklepnuté vajíčko. Pečlit.

Po osolení se hladina nápoje pokryje bílou pěnou. Prokvašující směs nápoje, rozdělená do několika fází: slaný, lepící kyselinník, sladkost bílku, chuť a barva žloutku, vyvrcholeného sekonec.

Ingredience snadno dosažitelné, nelze objednat i v restauraci IV.cenové skupiny!

Uvažoval jsem tu a tam, k čemu je vlastně mozek dobré. Po nejlepší, než jsem přišel, zazývá teorií banánu v ubohém dole. Tato teorie říká, že umělci jsou pro společnost ~~ani~~ citlivosti, jsou to mimořádně citliví lidé. Nevalí se na dno jako banánek v zamrzlém dole dřív, než ci robustnější typy určení, že vůbec nějaké nebezpečí existuje.

Kurt Vonnegut

Most of my apartment building is a gate to another world.
Strecha celého domu je brána k jiným světům.

A.Franklin

Náhlavní odlesk

Jsem bytost, která byla vnucena vědomí. Nevím jaký jsem výsledek, budu se vzpomenout, pokud si o sí nedokážu pohrát.

Důsledné kašparství nás opravňuje k duševní akrobatice nevídaného rozsahu.
Životní styl vždy odpovídá vizi světa. Představitelé mnoha náboženských či jiných se považují za oprávněné hlásat a hájit své přesvědčení -pokud žijí odpovídajícím způsobem. Není-li tomu tak, potom je jenom otiskem času, kdy jejich představa světa přestane existovat. My však nemáme trvalou vizi. Jsme ochotni všechno přijmout a opět odhodit, máme sklon si pohrávat se navedenými pravdami dnešní doby jako s barevnými míčky. Životní stylodpovídající této proměnlivé vizi světa je kašparství - ono nám [illegible] umožňuje nás v ní žít a pokud je důsledné, poskytuje nám morální i jiná práva na naši představu. Máme blízko k anarchismu, ale kašparství nás odlišuje. Co jako mimo? K právům profesionálních kašparů patřilo vždy zouhat se zavedenými normám , popírat rozum, důstojnost, pochybovat o fyzikálních zákonech, odporovat si, být nedůsledný ve slovu. Tato práva si kašpar vysloužil odpovídajícím chováním. Kašparstvímse jeho vnímání světa rozšiřuje a posunuje. Umožňuje nečekanou objektivitu, dobrodružství ducha. Má-li však být důsledný, je mu pravděpodobně i mnoho věcí odepřeno.

D a n d y

má skříň je plná
pomerančů
prý jako doplněk
ke garderoby
prý jako nezbytný
jako nejpodmanivější
prý jako čisté nebe
uprostřed vlídného
léta.

Henry Miller : Z dopisů Anaïs Nin

Villa Seurat, 24.srpna 1936:

Pak pro mne znamená kroha známého z čínských bajek- tvora, který se může pohybovat všemi směry. Ve zvěrokruhu je to znak pro básníka - zastávka v polovině cesty celým uvědomením, které se mění, když člověk vchází do schválení Veh. Proti Raku stojí ve zvěrokruhu - vrcholy rovnodennosti, kritické body - Kozoroh, znamení, v němž jsem se narodil, což je náboženský symbol vzkříšení ve smrti. Pak pro mne znamená také konec civilizace, krajní bod uvědomění na falešné cestě- tudíž nutnost, aby člověk změnil směr a začal znova od začátku. Nietzscheova doktrína věčné obměny a v daleko hlubším smyslu též podstata buddhismu: Pak je tedy největší vzdálenostní smrti v životě, jako Kozoroh života ve smrti. Oba tyto symboly můžete najít v geografii jako obratníky - což je pouze jiné slovo pro hieroglyfy-, obratník Raka leží nad rovníkem a obratník Kozoroha pod ním. Já osobně, jak už jsem často řekl ve svých knihách, se snažím kráčet po vlásku, který tyto dvě sféry odděluje. Je to pouze pomyslná čára - skutečnost nevede žádná hranice.

Experiment č.1: OUR EVENING OF A RESEARCHER ON HIS INNER SELF

Pokus o zničení časoprostorové sítě vnímání, vržené z bodu, který se nazývá ego.

Žádný alkohol, teplý červnový podvečer, sedící pozice se zkříženýma nohama na rudém koberci mezi souřadnicemi knihovna, televizor, fotel a psací stůl. Bez klobouku. Bos. Upřený pohled na vodnu Madonu, pověšenou na stěně v délce asi pěti metrů, s rozhodnutím pokusit se o úplné vyprázdnění mysli. Již po půldruhé minutě mne zachvátí silné nepohodlí, nutkání změnit pozici tradičního zazenu. Ve slabosti povoluji tělu úlevu, naivně předpokládaje, že za tento projev lenosti vůle dostanu cennou protihodnotu, lehám si na záda, ruce pod hlavu, nohy směřují na severovýchod, směrem ke katedrále sv.Víta. Nad hlavou mi visí lampiony a tak zavírám pro usnadnění koncentrace raději oči. Z temného houští řas se po chvíli skromné relaxace začínají zhmotňovat z jakési jemné matérie obrazy výrazně zbarvené. Nejprve, jak při pomalém zaostřování kamery, přichvátá rozesmátá hlava kleuna, další obrazy však nepřekročí stadium mlhavých chuchvalců, nemají již čas zformovat se v konečnou podobu a vyvanout, protože zprava, ze strany půlnoční, mne náhle zaujme zběsilý tikot budíku, zanechávající ve vesmíru stopy právě v tak zvrhlém rytmu jako člověk sám. Vstanim rychle všechno smaží a odnáším budík vedle do pokoje, zavírám za ním dveře a pokouším se opět ponořit v kontemplaci. Do ucha nastaveného k jihu však zalétají zvuky z ulice, pneumatiky aut skřípění brzd, přejezdy tramvají přes výhybky, a především štěbetání ptactva. A tak znovu vstávám, a ač je vlahý, teplý večer, zavírám okno. Intenzita vnějších hluků se podstatně nesnížila, rozhodně ani zdaleka tak, jak jsem očekával, a navíc registruji v uších jakýsi nový, temný, dutý a vzdálený šum. Otrávené vstávám a otvírám okno. Převládající "inner drive" volá k ukončení experimentu, který je nyní pociťován zcela jednoznačně jako "nepovedený". Pro ukonejšení svých představ o silné vůli však podnikám ještě jeden poslední pokus. Nic. Jen pocit, že se plácám na samém povrchu reality, konečně to výtvoru banálních představ lidí neobdařených, nic s malým N. Byl jsem si tehdy téměř jist, že cesta vůle v kultivované kraje tichých zahloubání je v nás již zarubána a jméno sekery je oskeo. Z pýchy nad tím, jaký jsem to houževnatý chlapík jsem si znovu lehl na zem, pevně odhodlán pustit se s nicotou do křížku. Nic se mi však zdálo ještě nicotnější a navíc ošklivě páchlo. Prchl jsem před ním k psacímu stroji a uložil si každodenní přísný půst, spočívající v pokusech o meditaci, setrvávajíc v ničím neoprávněné víře, že si pro klestím cestu k poznání násilím.

Komentář:

Nic z toho pochopitelně nebylo. O pár dní později dozrál ořech sám a skořápka puklo. Šum dostal jméno a tím i význam. Desetitisíce let zanedbávané archetypy vysílaly z nejhlubších vrstev nevědomí své tísnové volání. Lokalizoval jsem šum zcela jednoznačně: přicházel zevnitř, z jakéhosi nedozírného vnitřního oceánu, rozlévajícího se v mých útrobách či v oblastech ještě pod a za mimi. Ve seskupení elementů, vytvářejících můj pokoj, se stal náhodný výchozí přístav v jiné světy a z něho ego vratké plavidlo, kterému je souzeno zmizet na širém moři v první bouři či víru. Vnitřní pobřeží mé duše olizovaly pěnivé jazyky vln a jejich zvoucímu hlasu bude nutné jednou pod lehnout. A zároveň se mne zmocnil údiv nad skutečností, že každá zkruta cesty k poznání je před nezasvěceneci dobře ukrytým pokladem, který střeží draci a jiné tradiční rekvizity z bájí, mýtů, legend a pohádek.

Motto: Soumrak je trhlinou mezi světy
=don Juan, šaman kmene Yaqui =

Experiment č.2: PŘEVOZNÍCKÝ PRÁM NA OTAVĚ

Chladnější červnový podvečer, blíží se soumrak. Tukavými pohyby se na lo ně pomalu posunuji doprostřed řeky, bidlo odpočívá, nechávám věcem volný spád. Za sebou perný den. Manipulace s rourami a kabely, papírování, zm žizňování, mazání nedu kolem úst. Z vlastní vůle při čekání na vhodnou chvíli k experimentu čtyři dvanáctky Strakonického dudáka a pro zachování dobrých sousedských vztahů tři malé štoky. Na hlavě slamák. Je po dešti. Podmračeno, nevlídno. V mezerách mezi fošnami hlučně čvachtá klidná řeka. Kladka se přestává posunovat a prám zůstává zavěšen přibližně uprostřed toku. Pálí mi žíha, občas potichu škytnu. Závany pronikavé vůně špinavé vody. Cigareta. Den plný frustrací ustupuje do pozadí, mizí ve šplouchání proudu, poškubávajícího prámem v jakési temné zlobě, jak se mi v první chvíli zdá. Pošmourný den, pošmourná nálada i atmosféra však již nemá dlouhého trvání. Brzy se dostavuje první naléhavý pocit: řeka je živá. Nakládá s upoutaným prámem jak s obří marionetou, kolísavými pohyby prámu se pokouší o expresi. Napíná všechny známé i nepojmenované smysly, její poselství mne však nedokáže prostoupit, odráží se ode mne jako hrách od zdi. Soucit, smutek a špetka zklamání. Ulehám na záda. Nad mne mnou šedivá, těžká obloha, a síla, která z ní vyzařuje, mne hrubě přitlačuje k fošnám prámu. Po chvíli se jednotvárná šeď začíná rozrušovat, nabývat kontrastnějších a plastičtějších kontur. Na západě, nad korunami vzrostlých stromů, úzký, sytě červený pruh, v kterém se koupe párek černých ptáků. Vzpětí dopadají na mne, prám i hladinu první deštové kapky o velké hmotnosti. Z vody se linou kotouče vůně omamné síly. Zdá se mi, že řeka vydává roztrpčené zvuky nelibosti nad překážkou v proudu. Ležím na zádech na prámu s rukami rozepjatými, slamák v pravé ruce, a snažím se interpretovat její poselství, přenášené médiem trhavých a houpavých pohybů prámu, ke kterému mne možná právě z tohoto důvodu přitiskla soustřeďující nebesa. Kapky dopadající na obličej mají nyní vůni oleva a rudý pruh na horizontu pozvolna mizí, oči začínají přivykat lehkému závoji. Žera, a zezdola z mého nitra stoupá vstříc snášejícím se nebesům nečekaně nutkavé tušení, že čas nastává, a zároveň se něco jiného a silnějšího dere z hlubin na povrch, aniž bych si troufal ztotožňovat zdroj tohoto dření s vlastním nitrem, zdá se, že pochází ještě z větších hlubin a v sobě nacházím s jistotou jen dychtivé, úzkostné a netrpělivé očekávání věcí příštích, první škvíry v dosud jednotném univerzu našich všedních vizí. A pak mi jakási síla pozvedne lopatky, vychýlí tělo do oblouku a zvrátí hlavu dozadu. Krátký zrakový vjem pravobřežní aleje topolů s korunami směřujícími dolů. Obrácený svět. A je to tady. A téměř souběžně se dostaví i intenzivní pocit úlevy, vystřízlivění, zklidnění. Pěst houstne, řeka se výhružně valí a já s ní. Něco se stalo, držím však v rukou jen potrhané nitky. Půjdu. Tentokrát ale s pocitem, že za pár dní může netoucí prožitek přerůst v bod zvratu.

Komentář:

O několik dní později ostrý a bolestný okamžik poznání příliš silného nečekaného, než aby mohl být převeden v nedokonalé systémy slov, tvarů, barev, linií či not. Krátké spojení, doprovázené záblesk oslepujícího jasu, věčnosti, spočinutí, jakobych konečkem prstu letmo se dotkl tepajícího rytmu zapovězeného, přistihl skutečnost nepřipravenu, v bezčasovém bodu zvrat nepozornosti. V odhodlaném ponoru na dno propasti našeho světa jsem nepovolán pocítil lehoučký závan nevypověditelných tajů, i ve snech jen stěží tušených. Domů jsem tehdy dorazil jako sprásknutý pes. Naplněn vroucí pokorou, zcela neschopen smysluplného konání v rovině každodenní reality. Ať jsem se obrátil kamkoliv, přesahoval jsem ji nejméně o píď. A tak jsem si nakonec uvařil šumák: vysypal ho do sklenice a přelil vařící vodou. Nutnal jako čaj s citronem. Pak jsem šel spát.

Tematický plán sebezáchovných rituálů jednoho Zatového lázeňského hosta

STÍN

Sledování vlastního stínu, od slunce i měsíce, později popřípadě i cizích stínů, ze všech možných aspektů, pokusit se dozvědět něco o tom, jak se mohl jevit očím i duchu primitivního člověka, neodsunut ještě stranou mezi pouhé jevy. Několik hodin chodit za svým stínem a učebnici fyziky nechat doma.

MÝDLOVÉ BUBLINY

Výlet do světa mýdlových bublin za účelem naučit se na nich žít. Vypouštět je do prostoru za lepší konstelace okolností, záměrně připravených, než se naskytne průměrnému čtyřletému capartu.

NOC V KORUNĚ STROMU

Noc ve visutém síťovém lůžku, zavěšeném v koruně hodně vzrostlého stromu. Výlet k pradávným předkům, kteří dosud nepoznali chmýří lovců. Evokace prastrachu z dob, kdy se člověk ještě stával snadnou kořistí predátorů.

SBĚRAČ

Navazuje na předchozí experiment; strávit několik dní ve volné přírodě, pokud se něco takového dá ještě ve střední Evropě nalézt, sám bez ničeho, snad jen s výjimkou toho nejnutnějšího oblečení. Pro usnadnění volit zpočátku letní období. Vyhýbat se lidem s obezřetností štvaného zvířete, bez nože a bez cigaret, bez konzerv i bez zápalek, dozvědět se něco o míře zakletí, do kterého nás uvrhla civilizace.

SILNÁ MÍSTA

Věnovat určitou dobu pozornost "silným místům", dozvědět se něco o tom, jak je rozpoznávat, vybudit pro ně v sobě smysl, naučit se vnímat vibrace či záření, které různá místa vydávají, umět je od sebe odlišovat. Zásadně pak na takových místech odpočívat, načerpávat z nich vyzařující sílu. V bytě, v městě, kdekoliv, nejlépe ovšem v otevřené krajině. V tom případě věnovat pozornost i jejím dominantám.

VYPLNĚNÍ ALTRUISMUS

Určit si čas všeobecných pozorností k lidem, varianta: ke zvířatům, rostlinám, minerálům, rozdávat se s ryzí nezištností, číhat na každý projev potřeby u bližního, postihnout jej mnohdy ještě dříve, než si jej dotyčný sám uvědomí. Forma totálního popření ega. Výlet do Indiána.

LOV NA SEBE SAMA

Číhání na své neobvyklé životní projevy, či snad jen dosud nevnímané natolik, aby se usídlily ve vědomí. Číhat na sebe jako na kořist, vidět se očima někoho jiného, pokoušet se zkrátka vysmát.

ZRCADLA

Výlet do světa za zrcadlem. Obklopit se zrcadly v velké světlé místnosti či ještě lépe na zahradě, a jejich působení popřípadě ještě umocnit odrazy vodních ploch. Meditace nad tím, co fyzikální teorie odrazu neobjasňuje. Obklopit se zrcadly a ztratit se v nich.

OSTÁCNÍ SVĚT

Pozorovat stromy a povalovat za listoví mezery mezi listy. Zastavit vůlí vodní proud a vše ostatní uvést do pohybu. Vylíkat se ze sebe, stát se květinou, větrem, ptákem. Nebo se alespoň sentam postavit na hlavu.

OHEŇ

Navázat znovu intimnější kontakty, zanedbávané přátelství s ohněm, nestydět se být jím fascinován, přinášet mu obětiny, vytvářet k jeho poctě rituály, hledět do plamenů a umět z nich vstřebávat unikající sílu. Varianty: voda, země, éter, vzduch.

PRAVÉ POLEDNE

Výlet do pravého poledne. Umožnit mu v naší mysli existenci. Naladit se. Vychutnávat atmosféru. Přesvědčovat se o něm občasnými pohledy do slunce či na délku stínů. Povolat mu existenci i ve dnech podmračených. A vždy se trochu bát.

VÍTR

Rozhovory s větrem. Vylézt si na nějakou větrnou hůrku a mít všechny smysly na něj nastražené jako past. Projevit tak dobrou vůli a vdechnout mu znovu život jak bývalo kdysi dobrým zvykem. Vrátit mu neprávem odňatou důstojnost, omluvit se mu za dlouhá léta ignorance.

SEN

Výlet do říše snů. Spolehlivým budíkem po pár minutách stále přerušovat spánek, a to vždy jen na dobu nezbytnou k rekapitulaci a záznamu posledního snu.

PŘÍMÁ CESTA

Podlehnout náhlému nutkání a rozběhnout se nejkratší cestou třeba na vzdálený kopec; všeho nechat a běžet bez ohledu na čas či povinnosti a přebrodit přitom třeba i řeku.

N E O D B Ý V E J T E

Z P Á T E Č N Í C E S T Y !

Věnujte jim stejnou pozornost
jako cestám tam!

Nepodléhejte
setrvačnosti
ducha i těla

V O L T E

A L T E R N A T I V N Í

N Á V R A T Y !

APOTEOZA LÁZEŇSTVÍ JAKO METODY POZNÁNÍ

Charakteristickým rysem dnešní doby, působící bolestný nesoulad v duši, je znejistělá roztěkanost mysli, jenž je důsledkem stále se zrychlující frekvence výměny protikladných názorů, filosofických a religiozních doktrin. U žádné nelze vytrvat, každou je třeba vyzkoušet a zmačkanou a pošpiněnou odložit jako nevhodnou, nepadnoucí. Tyto stavy mysli se podobají elektronům, vyraženým ze své dráhy či uvolněné zeslabující se přitažlivostí jádra, rozkmitaných v dichromonických oscilacích a domáhajících se nových, stabilnějších vazeb. Ve stále vzrůstající teplotě komplexní struktury našich světů, která je působena chaotickým těkáním myslí, ztrácí vše soudržnost, a právě tak jako ve světě částic dochází s narůstající rychlostí pohybů k zmenšování prostoru a většímu počtu srážek, nastává přerod v plazmu, přerůstání kvantity v kvalitativně nové skupenství ducha. Ze těchto okolností spočívá funkce lázeňství především v tom, že by nám měla usnadnit opuštění vazeb, které již nelze tak jako tak udržet, napomáhat nám v rozpoznávání nových sil, již dnes formujících naši budoucí vizi světa. Nechci pochybovat o tom, že panacea se skrývá v našem nitru; nebudeme-li dost dobří, abychom to dokázali nazvat jinak, pak snad v archetypech kolektivního nevědomí C.G.Junga, v jejich aplikaci na každodenní realitu našich světů. Tyto archetypy jsou zároveň hranicemi našeho světa i posly vyslanými mimo časoprostor dnešního lidství. Jsou v každém z nás, pamatujme však, že se probouzejí jen v příznivém klimatu nezištné zvídavosti. V takovém případě by se dalo lázeňství pojímat jako metodu poznání; hledání skrytých cest k vlastním nitrům, ve snaze obrátit je naruby a nafouknout je v celý širý svět, v makrokosmos, v kterém bychom se mohli v mohutném vzepjetí soucitu rozpustit jako mlha v ranním slunci. Jedná se tedy o techniku děr či skratů v našem vědomí, o techniku hlubokých ponorů v zapovězené oblasti nevědomí, jakousi metafyzickou psychoanalýzu, speleologii duše, obsobu pohádkových ponorů na dno moří pro ztracené perly a drahokamy. Silně inspirován dr.C.G.Jungem, pokusil jsem se na dalších stránkách zhruba nastínit jakousi typologii postupových cest za poznáním, přičemž pro volbu nejvhodnější cesty existují podle mého názoru mimo jiné toto kriteria :schopnost nacházet v sobě stále znovu ochotu snímat z jiných tvorů tíhu světa, být s nimi účasten dob utrpení, bolesti a zmaru, schopnost požadovat od zbytku univerza co nejméně a nerozdírat tak nehojící se rány světa, schopnost popřávat sluchu nesmělým hlasům, promlouvajících k nám z našeho nitra v okamžicích, kdy zapomínám o být ve střehu, schopnost udělit jim audienci u ledového trůnu, kde rozum platí za jablko, žezlo i za korunu, schopnost nebránit se metafyzickému údivu, být jím neustále ve vleku.

Věřím, že cesta po které se ubíráme vede k převzetí větší míry zodpovědnosti za stav věcí, že budeme okolnostmi donuceni naložit si váhu světa na svá bedra, a obrátit se zevnitř ven, pokud budeme mít s čím, nebo, řečeno s větší skromností, budeme nuceni učinit nesmělý pohyb ruky ve směru náhle zjevených souvislostí, zvětšujících a pozměňujících časoprostor našeho vědomí. A můžeme jen doufat, že se nám podaří vylovit z našich kolektivních nevědomí hojivé univerzální slova, která by přemostila propast k neméně univerzálním činům. Ještě je ale brzy, čas dosud nenadešel.

Naléhavé sdělení

Odvážného člověka kopřiva nespálí.

ZNECHUCENI VEČERNÍM LADĚNÍM NA SV TAM A ZPĚT ?

v marné snaze najít stanici
vyhovující vašemu vkusu ?

Všude jen bezduché šlágry a
mělké žvásty v desítkách řečech,
a najdete=li náhodou zajímavý koncert,
tak jen proto,
aby jste za pár desítek vteřin zjistil,
že právě skončil.

t o v š e j e a l e j e n o m t í m ,

ž e n e z n á t e

R A D I O S A R A J E V O

I.program
vysílající na cca 615 kHz,

a jeho syrový hudební projev,
do kterého vkládají interpreti duši,
kouzlo jihoslovanského folkloru
s příměsí orientálních prvků,
písně netlumených vášní,
velké falše i čisté krásy,
jíž na vás tóny naléhavě apelují
v záplavě tesklivosti.
A budete=li opilí,
možná, že se vám i slzy
začnou řinout z očí,
a pak se vás náhle zmocní
prudká radost,
že stále ještě jsou na světě místa,
v kterýchje lidová píseň natolik živá,
aby se stávala

KAŽDODENNÍM OČISTNÝM RITUÁLEM.

Doporučený čas poslechu:

22.15=23.00, 23.15=24.00

1. MNICH, poustevník, derviš, asketa

metoda: obrácení zvenku dovnitř, důsledný příklon k mikrosvětu, askeze, meditace, vnitřní zření, k zpětné transformaci zevnitř ven již nezbývá dosti sil, a to i vzhledem k tomu, že chybí dostatečná motivace.

2. GURU, bílý mág, mystik, prorok

metoda: jejich prostřednictvím promlouvají síly udržující ve světě řád, kultivace a rozvíjení metafyzického čiva, hluboké pochopení řídících vesmírných principů, přesun do vyšších rovin bytí, iluminace, osvícení, satori, nirvána, transcen dence pomocí extáze, intuice, důraz na spontánní charakter věcí, sledování jejich přirozeného běhu.

3. PŘEVOZNÍK, provazolezec, světec, boddhisattva, medium spiritistů

metoda: stavba mostů mezi vnitřním a vnějším, mikrosvěty a makrosvěty, polárními extrémy, služba bližním, kultivace soucitu, sublimace ega popíráním jeho domnělých nároků, udržování spojení mezi protikladnými světy, na př. živých a mrtvých v provazolezci převládá spíše rys pionýrský, překonávání propasti na druhý břeh, plavba do jiného, dosud neznámého světa, tedy i částečné rysy archetypů č.2,4,8.

4. ČAROMĚJ, černokněžník, černý mág, kouzelník, šaman, alchymista

metoda: vertikální průřez světy, jejich prostřednictvím promlouvají síly chaosu, často destruktivní rušení existujících struktur jako u archetypu č.11, vznikající hledáním nejkratších spojení, pod těmito akty se skrývá touha po moci a ovládání, dopočítané výsledky zaručeně bez pochopení komplexních vztahů a vnitřních souvislostí, jedním z přítomných rysů je rovněž utvrzování vlastního ega, jeho svěcování, s tím i svěcování principu "zla", "šéma" vlastní jen zasvěcenci, odlesky tohoto archetypu nacházíme i u některých ostatních, nejvíce u č.11 a 9.

5. MESIÁŠ, spasitel, vykupitel, mahdí, osvobozenec

metoda: obrácení se zevnitř ven v totálním sebeobětování, důsledná likvidace ega velkorysým převzetím zodpovědnosti za stav světa i s jeho nedůhy s lidskými očekáváními, spoluúčast na sebeobnovování světa, rozplynutí se či vyhoření v tvůrčím aktu, jistá část cesty zčásti společná s archetypem č.1.

6. JIZVEC

metoda: k poznání přistupuje instinktivně, intuitivně, spontánně, přikládá mu však jen dočasný význam, protože je plně zaujat přítomností. Jestli si tohoto aspektu svého přístupu k poznání vědom, může jej pokládat za nedostatek a nahrazuje jej odvahou a sebeobětováním. Jeho přítomnost se projevuje jak v dobrém tak v špatném smyslu na konkrétních způsobech žití = inspiruje. Vědomým projevem je poesie, vzdálené podobnosti s archetypem č.5, někdy i 7.

KRONIKA NEJVÝZNAMNĚJŠÍCH UDÁLOSTÍ POSLEDNÍ DOBY

neboli kronika událostí, které uvízly v síti lázeňského vědomí

5.prosince loňského roku, na den sv.Barbory spatřen v borovém lese v Nové Ulině u Třebíně letící motýl=Slunéček, a poblíž nalezen jeden podborovník a čtyři lišky.

Ve Mekkě, nyní Saudské, Arábii se objevil Mahdí, muslimský Mesiáš. Chycen ve velké mešitě v Mecce a s několika tucty přívrženců veřejně popraven.

3.prosince loňského roku zastřelen na Domažlicku vlk, samotář, páchající velké škody na stádech ovcí.

V celých severních a téměř celých východních pohraničních hvozdech pokračuje předsmrtná agonie jehličnatých stromů.

V Persii, dnešním Íránu, popraveno starší žena, bývalá ministrině školství, za korupci.

Ve dolních tocích velkých českých řek loví rybáři nepoživatelné ryby, páchnoucí fenoly a naftou.

Bývalý vládce Středoafrického císařství, Bokassa I, se ocitnul v silném podezření, že nabízel na recepcích vyslancům evropských států lidské maso.

Den před Štědrým večerem loňského roku létaly v Praze na Letenské pláni, u bývalého Stalinova pomníku, v teplém, slunečním dni včely.

Velvyslanci dvou největších mocností, Ruska a Ameriky, políti 3.květ na letošního roku na Valném shromáždění národů v Novém Jorku od dvou osob, vydávajících se za fotografy, červenou barvou. Zahájení se o několik hodin zpozdilo, dokud se oba velvyslanci nepřevlékli.

Nedostatek cibule a česneku po několik desetiletí trvá ve všech zemích koruny české i nadále.

Na univerzitě v Massachusetts pěstoval jistý vědecký tým krysy po 22 generací v podmínkách podvýživy, a zjistil, že se jim zhoršila orientace a netrefí zpátky do vlastního bunkru.

Při návštěvě popoře v černé Africe v Zaíre, bývalém Belgickém Kongu, ušlapáno několikamilionovým davem k smrti nejméně 9 osob.

Ve Zlaknovském výběžku Čech vydán v důsledku obav z otravy umělými hnojivy zákaz pěstování brambor, a to nejméně na jednu generaci.

V Africkém státě Liberii zavraždil v palácovém převratu seržant presidentovy osobní gardy presidenta i s celou rodinou a zmocnil se vlády.

Na zemi království českého, po několik století největších vývozců dřeva, se začaly v letošním roce dovážet sirky.

27.května letošního roku spadl na Prahu žlutý déšť z pylu borových lesů. Stojí v této souvislosti za zmínku, že před třemi roky pršel v Praze saharský písek.

7. vagabund, žonglér, klaun, harlekýn, šašek, blázen

metoda: neustálé snahy o obrácení zevnitř ven, z rubu na líc, silné motivy altruistické, projev pokory, výraz élan vital, tvořivých vesmírných sil, šíře, ryzí radosti, souhlasu a souladu s tokem dění, vášnivé přitakání vlastní spontánnosti, která je pojímána jako věrný odraz sil světů vyšších, ale i akt usměrnění rozumu, přebírajícího funkce jeho nepřítele-hejtmana, napodobení a opětné nácvičba neboli nastavování sraz-la na účelem vytváření krátkých spojení, vedoucích prostřed nictvím údivu k náhlému pochopení komplexnějších struktur, v jistém smyslu předstupeň archetypu č.5, obdoba archetypů č.2 a 3.

8. poutník, pocestný, vandrovník, věčný žid, cestovatel, zoeplavec

metoda: důsledné obrácení zvenku dovnitř, z líce na zub, prosívání zážitky prožitků z roznášení ega po celém širém světě ve snaze o vnitřní očistu, pokání, horizontální průřez světy, přítomen i motiv úniku, iluze, že časoprostorové změny přinášejí řešení, nakonec i tento archetyp může vést nenásilně a oklikou k cíli, tj. k poznání, obdoba archetypu č.3, pro-vazelozen, co do metody i jistá podobnost s archetypem č.1.

9. MONISTA, vzdělanec, intelligent, vědec

metoda: první archetyp ve vztahu ke skutečnému poznání negativní, poznání komplexní je nahrazováno poznáním dílčím, které je ovšem vždy vydáváno za poznání, skutečné, jediné, spásné; tento odklon je způsoben mnoha faktory, z nichž možná nejvýraznější je vykořeněnost, typický příznak rozkládajících se společností, z čehož vyplývá, že tento typ začíná být hojný až v dobách sociálního rozkladu; jeho se o metodu netvůrčí, parasitickou, projevující se vyhasnutím élan vital, celkovou resignací, únavou z hledání, ztrátou schopnosti me-tafyzického údivu, příklonem k řešení problémů praktických, materiálních, pragmatických, zavrhování spekulací abstrakt-ního charakteru, prosazování vlastního ega na úkor všeho a všech, tendence nivelizační, sart, cesta odnikud nikam; pro-vě też jako archetyp č.10 postrádá sílu a motivaci archety-pu č.11, přítomného ve všech fázích lidských společenství, má s ním však mnohé shodné rysy.

10. MÁG

metoda: ve vztahu k poznání druhý archetyp negativní, tj.poznání od-sítající, poznání pociťováno jako nyczyna chaosu, hrozivých destruktivních sil, což je paradoxem, protože je tento ar-chetyp zároveň ve spojení s archetypem č.11, instinktivní lpění na strukturách známých, probádaných, v kterých lze v případě potřeby neboli domnělého ohrožení bez obtíží zajis-tit hrozbu uplatnění metody archetypu č.11, proferování ní-hrosvěta před makrosvětem, skleníkového klimatu před uvěsím vzduchem, charakteristická je vnitřní nejistota a neustálý strach z jakýchkoliv změn, který vede často až k fanatické snaze o nemožné: udržení stavu quo; neustále ve vleku událos-tí a tvrdohlavém odmítání bolestně nebývané jistoty, že po-znání se nelze v žádném případě vyhnout; strach se při stále vzrůstající intenzitě může změnit v natolik kvalitativně od-lišné pojímání skutečnosti, že dochází k pevnému spojení s archetypem č.11.

11. KAT

metoda: důraz na destrukci, kterou je tento typ vždy přitahován, rysy konstruktivní zcela opomíjí, netrpělivé, jednostranné a agresivní hledání odpovědí, jejich vynášení na světlo násilím, aniž by se jejich zkreslením a deformováním v průběhu tohoto procesu vůbec zabýval, nebo si je připustil do vědomí, cesta slepá, končící v nicotě, v extrátu typická cesta moderní vědy, rozmělněná archetypem č.9.

Považujeme-li svět za topia, zajímá nás do jaké míry se podílejí jednotlivé archetypy na kolektivní vizi světa. Přisoudíme-li hypoteticky každému z nich stejný výnos =na př.10, objeví soutěska kvality, hloubky jejich poznání v poměru ke kvantitě jejich šíření = přenosnosti.

Na př.

	kvalita poznání	přenosnost
mnich	9	1
mudrc	8	2
převozník	7	3
čaroděj	6	4
mesiáš	5	5
jezdec	4	6
kašpar	3	7
poutník	2	8
sofista	2	8
kat	1	9
drób	0	10

JAKÁ JE ŽÁDOUCÍ MÍRA POZNÁNÍ, MÁ-LI MÍT JEHO DŮLEŽITÝ DAR ?

A ještě hypotetický poměr mezi kvalitou poznání a altruismem u jednotlivých archetypů:

	kvalita poznání	míra altruismu	celkem
mnich	9	1	10
mudrc	8	7	15
převozník	7	9	16
čaroděj	6	1	7
mesiáš	5	10	15
jezdec	4	5	9
kašpar	3	7	10
poutník	2	1	3
sofista	2	3	5
drób	0	1	1
kat	1	0	1

Znamení jezdce

NA OKRAJ - sestavovatel znamení JEZDCE není obeznámen v dostatečné míře s učením o archetypech dr.C.G.Junga. Využívá pouze svých zkušeností a informací. Stavba je vědomá, nebo převážně vědomá, je to konstrukce, ve které jsou všechny obřadní i kultovní prostory vytesané do skály, které hledí do nebe i moře. Ale nehledí tam pro sebe - hledí tam pouze pro vaši zábavu.

JEZDEC: symbolizuje značnou lásku k pohybu, který je výrazem jak jeho netrpělivosti ve sféře poznání, tak ve sféře praktického činu, vždy - a to je jeho potřeba - směřujícího k vytržení z hranic neměnného.
U mnohých bytostí tohoto znamení převládá v touze po pohybu potřeba jak svobody, tak nezávislosti, neboť - k čemu jinému má vést poznání? Rozdíl mezi hodnotou svobody a nezávislosti uveden na příslušném místě.
Na tomto místě se hodí uvést tři základní určení Jezdce, které je možné považovat, vzhledem k jejich motorické povaze, za silně orientační:

Poznání samo nedostačuje.
Musí vést k činu.
Čin je pokračováním, východiskem poznání.

Ve skutečnosti jsou to určení pouze dvě, což je rovněž symbolické, ale to na věci pranic nemění.

Ve vztahu k ryze rozumovému poznání neprojevují JEZDCI přehnanou ochotu. Někteří JEZDCI - drtivá většina - rozumové poznání záměrně omezují, jak vzhledem k poznané, tak částečně i vytušené nedostatečnosti tohoto druhu poznání a snaží se jej překlenout jak intuicí tak pocitem, tedy zžením a prožitkem. Je v tom asi možná z toho, co by mohli nazvat touhou po absolutnu, stejně tak toho, co by mohlo nazvat absolutno vrozeným, nebo získaným neklidem. Kdyby ovšem bylo k Jezdcům poněkud silnějším.

Dostáváme se k druhé straně mince a tou je častá krizovost mnohé motorické duše, nebo - upřímně řečeno snu motorické duše, i snu - po všem.
Touha po pohybu, potřeba pohybu s sebou nese i negativní důsledky, vyvěrající ze zjištění:

A - omezení pohybu k tušenému absolutnu poznání.
B - omezení pohybu na cestě ke svobodě.
C - omezení pohybu pojímaného jako sňat k bytí. Zde bych zdůraznil problém nezlidského vztahu.

Hodnoty výše uvedené nemusí být pro každého JEZDCE závazné. Pořadí je nikoliv, řešení individuální.
Není třeba podotýkat, že tato syntéza je ideální a její celistvost je závislá nejvíce na šťastné hvězdě JEZDCE.
Tato omezení, vlastní všem lidem i bohům, nechce jezdec, podobně jako žádný z lidí i bohů, uznat za konečné.
Východiska jsou důležitá typu jezdce, jeho předpokladem, ale - a to zdůrazňuji, i jeho vnitřním proměnám, které u nich nejsou nikdy vyloučeny. - Podobně jako u jiných bytostí, znamení i bohů. Tohle bych mohl opakovat pořád.-

Východiskem jejich hledání i proměn může být příklon k meditaci, vždy poněkud divoké, zrovna tak pokus o tvořivý akt jak ve sféře nezilidského vztahu nebo umění, jako i o velmi prostý skok do prázdna, ke kterému jsou predisponováni již tím, že ovládají zdroj pohybu - ať již je to kůň, stroj nebo jejich motorická duše.

Následuje povídání: někteří jezdci nejen, že myslí málo, ale nemyslí vůbec. Jiní jsou prosti všeho zření, jiní málo nebo ještě méně cítí. Ideálem "vydařených" jezdců je syntéza všech tří poznávacích principů- intuice, rozumu, pocitu- ať již v jakémkoliv poměru, ale nutně všech tří přítomných, i když ne vždy využívaných. Jenom k prvému a třetímu se vztahuje poznávací moment, který by mohl být nazván "svatým šílenstvím", což je zřejmě ten nejbezprostřednější pohled na tvář života.

Pohyb jezdců je lehký nebo se lehkým jeví. Výběr "objektů" nebo činností nebo orientací není lehký nikdy. Podléhá jakémusi mysteriozním výběru, který souvisí snad s nějakou tajemnou příbuzností. Přesto i přes svou netrpělivost a určitou nestálost udržují tyto vztahy trvale. A to jak k lidem tak ke svým orientacím. Dost se jim v tomto ohledu odpouští.

POMĚR jejich úspěchů a neúspěchů je zhruba poloviční, jsou "konstruováni" spíše na těžké věci, takže těmto "zvedačům břemen", - byť se zdá zátěž na první pohled sebesubtilnější - padají z rukou spíše věci hladké a skutečně lehké.
Ale ani ve své doméně nejsou mnohdy úspěšní, což je daň individualistickému rysu jejich povah, který nepřipouští v nejširším okruhu lidí větší počet přívrženců či pomahačů.

Jsou si toho vědomi a proto je provází v mnoha mnohapočetcích moment nebo rys ostýchavosti, který je ovšem diametrálně odlišný od stydlivosti. Vyjádření této nuance nechávám na jemnocitu každého z nás.

Jsou asi stejně milováni jako nenáviděni. Stejně zesměšňováni jako obdivováni. Budí respekt a pozornost.
Jejich měsíceaje nebo mohl by být duben. Větrný, neklidný, světelný a radostný, téměř bláznivý, nejistý, vždy trochu problematický, nenaplněný dosud.

Z P O H Y B U vychází poznání o svobodě nebo její míře, o její možnosti vůbec. Důsledkem poznání o svobodě, její míře a možnosti svobody vůbec může být i POPŘENÍ POHYBU.

Nejvyšším výrazem svobody by měla být celková volnost, tedy i uvolnění se od svého"já". Svobodu jako celkovou volnost si ponechme ve službách tohoto povídání jako prvek absolutní, zatímco

nezávislost pojatou jako vymanění se z - příkladně - nevyhnutící společenské skladby - jako prvek pouze dočasný.

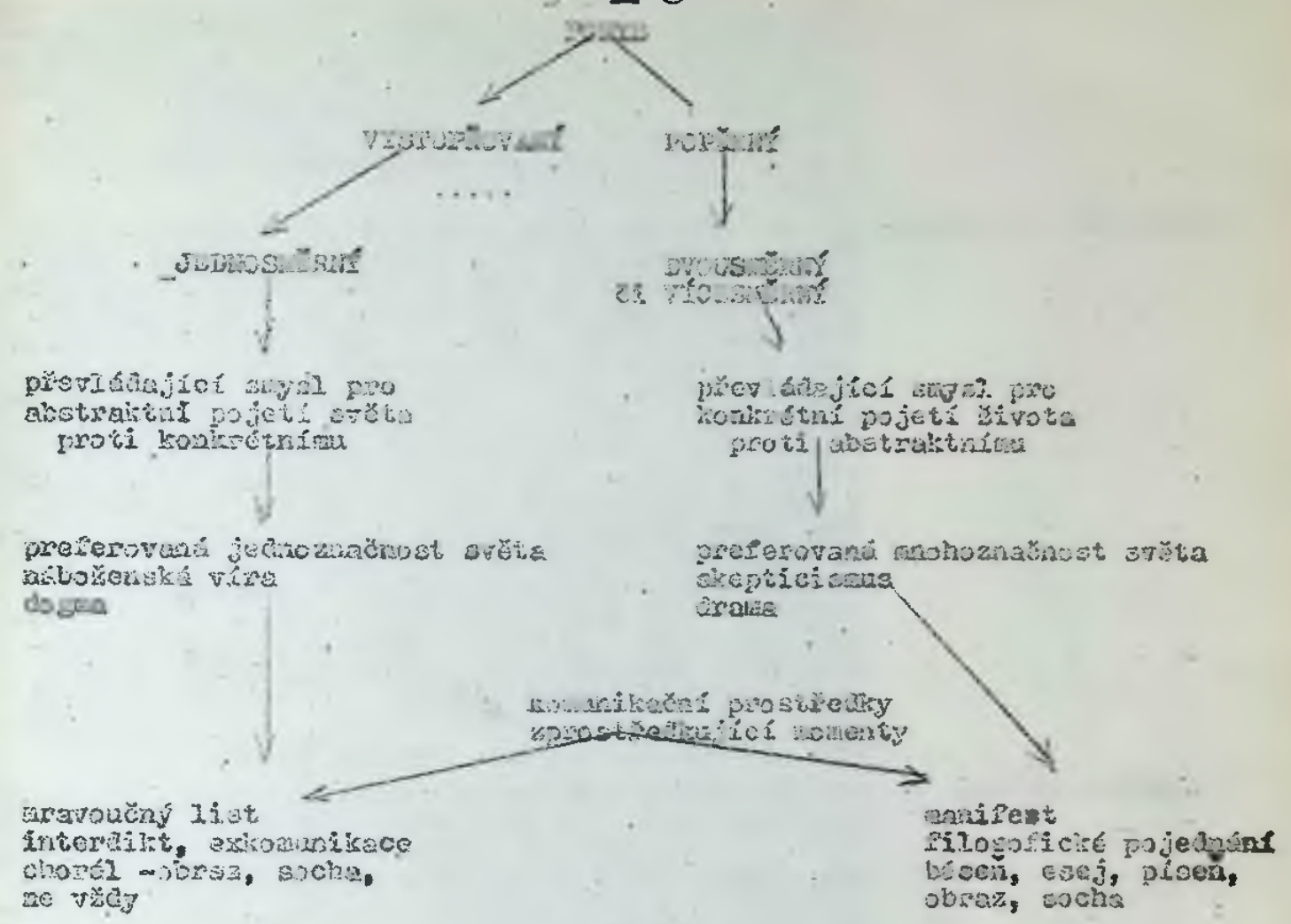

Výběr jezdců, které nabízím, je omezen mírou času, ale snad to k něčemu povede.

Jezdec mýtický.
Jezdec ve vztahu k náboženské tradici.
Jezdec reality.
Jezdec ve vztahu k umění.
....

Mýtický jezdec antiky - z vybraných jezdců symbolizuje odhodlání k činu, často čin sám, vycházející spíše z plnosti uvědomění ve samotné osamělosti, jíž zcela podléhá, podobně jako postavy antické mytologie včetně bohů.
Může nám sloužit v mezních situacích jako symbol, nebo příklad odvahy z bezvýchodné situace. Na nejnižším stupni stojí a padá.

KENTAUR - jako spojení theriomorfnosti - zvířecí podoby- a antropomorfnosti -lidské podoby-. Kentauři byli surovi a nevzdělaní, ale kouzelné je, že se mezi nimi x našel kentaur Cheiron, který, tento napůl kůň a napůl člověk, byl učitelem několika řeckých jrdinů. Ostatní kentauři vynikali spíše úskočností a ustivostí. Z jejich dalších osudů můžeme vybrat další symbol - tím je vášeň.....

Bellerofón na Pegasu- syn korintského krále a vnuk nejmoudřejšího z lidí Sisyfa. Krásný jako bůh, stejně tak odvážný. Chytil Pegasa, okřídleného koně a zabil Chiméru, tuto potvoru, která měla zepředu podobu lva, uprostřed divoké kozy a zezadu draka. Ze svých tří tlam chrlila oheň a střežila vchod do podsvětí, stejně jako její bratr Kerberos. Když ucítila člověka, vylezla ze svého doupěte a sežehla ho plamenem. Bellerofón ji zasáhl z výše několika střelami a usmrtil ji. Zpět k našemu hrdinovi. Jeho úspěchy v něm probudily pýchu a zamířil na Pegasovi přímo na Olymp. To pohněvalo Dia, který poslal či seslal na Pegasa zuřivost, takže se na něm Bellerofón neudržel a při pádu na zem ztratil rozum. Nemůže být jinak v nemilosrdné osudovosti - vnuk x nejchytřejšího z lidí přišel o rozum. Byl ovšem i jinak prospěšný. podle maloasijských mýtů- putoval po obloze na okřídleném koni a svými střelami krotil lidstvu nepřátelské přírodní síly, zejména sopky a zemětřesení, zosobněné Chiméro u. Symbolizuje odvahu, vzestup a pád.

Antiopa na koni - což je vlastně paradox vo vztahu k pohybu jako cestě k nezávislosti, ale plně potvrzuje smysl pohybu jako cestu k růstu bytí ve vztahu. Původně vládkyně Amazonek, kterou zajal Heráklés a daroval jednomu z nejslavnějších a nejoblíbenějších hrdinů Thesovi. Antiopa se do Thesea zamilovala a při obléhání Athén,kam si pro ní její družky přijely, zemřela při obraně města. Symbolizuje uskutečnění jednoty, vrůstání do světa, omezení individuality a z něho pramenící omezení osobní nezávislosti. Theseus ale nezahynul, jak by se podle líčení mohlo zdát.

==========

Jezdec ve vztahu k náboženské tradici.

Výběr silně subjektivní, "poplatný nedostatku přítomnosti", mám-li se vyhnout slovu "čas"....

Buddha na slonu - vrchol uvědomění si povahy života, jehož výrazem - onoho uvědomění- je soucit ke všemu živému, ke každému -a zřejmě i k sobě. Toto zjištění je vrcholem nejvyšší humanity pro svou antropomorfní povahu tohoto náboženství bez boha. Čiré, bez přebujelé rozumovosti, v podstatě, i když to zní paradoxně- nejkolektivnější a nejrozumnější, základní, to slovo zdůrazňuji duchovní orientace. Proto nejpřístupnější. Nejpřístupnější ve vztahu k životu- a nejpoctivější-, nyní nebo později, pro každého z nás. Zdá se.
Prosítání - značná otevřenost, časté a prudké osvícení, intuice a citovost.
Psychicky - sjednocení principu mužského a ženského, jako genius, ale bez krizí.

"Ačkoliv se zdá, že vás mijím, jsem stále zde a jsem zde pro vás, zůstávám zde pro vás" -mohl by říci, pokud to neřekl, pokud to již neřekl....Barva, které se k Buddhovi a jeho přátelům vztahují, tedy barvy spíše:bílá,oranžová, na nižším stupni kombinace černo-oranžové.

Svatý Jiří - byl původně římský voják. Za císaře Diokleciána byl umučen. Jeho kult se rozšířil po celém -?- Orientu, později postupně Evropě. Byl uctíván jak katolíky,tak pravoslavnými. Podle pověstí zachránil asi před smrtí jistou princeznu, na kterou si dělal nároky drak. Sv.Jiří jej probodl kopím. Je představitelem JARNÍ PŘÍRODY a k jeho svátku 24.dubna se pojí mnohé pohanské zvyky. Je rovněž ochrancem podvazkového řádu, patron rytířů a nízkolní světec. Nejpozoruhodnější na sv.Jiří je, že byl vyloučen ze sestavy svatých, ale možná, že to byl docela hodný hoch.Důvodem pro jeho degradaci a vyloučení byla skutečná nebo domnělá krutost? Symbolizuje problematiku moci -a moře - v křesťanství.

Svatý Pavel - Saul-Šavel, z Tarsu. Původně velký odpůrce a pronásledovatel křesťanů. Zaujímal význačné místo v synagoze. Zúčastnil se také kamenování Štěpána. Na cestě do Damašku měl vidění. Uvědomil si, že Ježíš je živá síla, které nelze odporovati. Na obraze, který visí v obrazárně pražského hradu, pokud se nemýlím, je scéna jeho obrácení.Otevřené nebe, proud světla, a na zemi, za svými jezdci a vedle svého koně, leží milý světec. Byl ozářen tak prudce, že spadl z koně. Po svém obrácení se stal křesťanem, ujal se misijní činnosti a mnoho cestoval. Nakonec byl zatčen v Jerusalémě. Obával se, že bude vydán židům a proto využil svého římského občanství a odvolal se k samotnému císaři. Smrt ho stejně neminula, ale místo potupné smrti, nejspíš na kříži, byl podle dějepisců sťat mečem r.67. Může symbolizovat možnost obrácení, změny směru a cíle po plném sebeuvědomění na své životní cestě.

==========

Jezdec reality

Jezdec na tygru- pamatuji si úslovím, které říká, že kdo se dal na dráhu zločinu, nemůže přestat. Kdo si sedl na tygra, již z něj nesleze. Myslím, že je to obdoba kentaura, ale s větším uvědomením si bezprostřední tváře lidského společenství pojatého jako nepřetržitý zápas o osobní moc, exploataci všech hodnot, boj všech proti všem. Přepřítomný moment- proto i reálný. Jezdec na tygru představuje násilí a zločin.

Jezdec na kole - třeba podle A.Jarryho. Vyjadřuje potřebu překlenutí věčnosti dne problematickým způsobem. Překrytí neúplné časové roviny činem, který nemá trvalou platnost. Před sebou nelze utéci. Usmělý běžec. Barva strakatá nebo divoká kombinace barev. Jenomže v tuto chvíli si uvědomuji, že s Jarryho to také nemusí mít vůbec nic společného. Ale ani to nevím určitě....

Jezdec na motocyklu - příklad ztotožnění se s nástrojem nebo strojem. Promítnutí sebe sama do světa dynamiky, které vlastní bytí postrádá. -Připomínám si Fredocha z Felliniho filmu Amarcord.
Symbolizuje odcizení, barva rudá bez jediného odstínu..

Mužokošpar na vozíku taženém spřežením psů - něco pro nás - co ještě nebylo může být.
Sebemystifikace a mystifikace, karikování a sebekarikování, řešení v úniku do výstřední komiky, hravosti a radosti trochu křečovité, za vším leží ne-příliš šťastný úšklebek.
Barva strakatina strakatá plus pestrá nohavice.

==========

Jezdec ve vztahu k umění.
Nese s sebou poznání vzniklé z "divokého osvícení". Svět se mu zjevil jako drama, do kterého se noří a objevené přetváří v "intimní" vizi objeveného. Snad je lepší říci oděluje a přetváří. Odtud i rys určité dobrodružnosti a vládcovství - ovšem jen ve svém království tvoření.

Jezdec na dřevěném koni - obraz italského malíře G.Carry, představitele dynamických tendencí v malířství. Chtěl přivést k životu "mytický prvotní svět" - jak praví literatura, který chtěl symbolizovat "mechanickou figurinou". Podobně jako jeho někteří současníci -futurismu- odmítal tradici i harmonii a snažil se vyjádřit na svých obrazech aspekty jím vyznávaného života -vášně, pýchy, rychlosti a dynamiky. I on přenášel nebo cítil potřebu dát dynamice výraz v malířství. Vize spíše temná, ale přesvědčivá -na zavrz se může dostavit úzkost.

Akrobat na koni = představuje odvahu, kultivovanou sílu, eleganci a jemnost -šťastnou shodu mezi obrácením pozornosti do sebe a obrácením pozornosti mimo sebe. Více světla než v předchozím případě. Barvy světlé, hranici může tvořit fialová, občas se vyskytne černá -vyjímečně. Bílá, ač se zdá pro něho ideální, není přítomna vždy.

Nemusím dodávat, že i zde jde o příklady ideální, tedy určitě ne vždy přítomné, pouze v inspirované chvíli zjevné. Slova, která se k němu vztahují obnaženost a maska....

==========

Willy Kyrkland : Mistr Ma, Odeon 1975

...Když už nikdo neříká:Vydržte! Vydržte ještě! Vítězství je na dosah... Když už nikdo neříká: Utečte! Utečte! Ještě je kudy uniknout...Když už nikdo nevysloví nic takového jako: vím, co jsou obtíže, neboť jsem je překonal...Když ze zocelených, z těch bez iluzí a z těch se silnou vůlí nikdo nezbyl, a nikdo z Přiměřeně Ztroskotaných...Když už nikdo neříká: vyčkejme a uvidíme...Pak jsme se dočkali radostného poselství:"JÁ POZNÁM!"

==========

Časy se mění

Josef II sázel ovocné stromy podél cest
celého mocnářství,
zrušil robotu, poustevny a kláštery.
Nyní se ovocné stromy podél silnic kácí.
Mohlo by to znamenat, že se opět povoluje
zakládání klášterů a pousteven?
Vše tomu nasvědčuje;
Důkazem by mohla být
i několik desetiletí trvající
existence pojízdných pousteven
národního podniku Vodní zdroje.

Adam Mickiewicz :

PŘIJDOU ČASY, KDY BUDEME MUSET BÝT SVĚTCI,
ABYCHOM BYLI BÁSNÍKY.

Naléhavé sdělení:

Sám před sebou se ještě občas schovávám. Je to však již jen jeden z posledních laciných triků ega v roli stárnoucího varietního kouzelníka.

Pochopil jsem, že jsem zbloudil a jak jsem zbloudil. Zbloudil jsem nikoliv proto, že jsem nesprávně myslel, nýbrž daleko spíše proto, že jsem špatně žil. Pochopil jsem, že pravdu přede mnou skrylo nikoliv tak pobloužnění mé mysli, nýbrž sám můj život v oněch vyluěných poměrech epikurejství a uspokojování chtíčů, v kterém jsem jej trávil.

L.N.Tolstoj: Myšlenky

Filosofii člověk potřebuje, aby jeho pozoroval, co vidí každý den.

J.J.Rousseau

STAV "MODRÉ KUKAČKY"

Jak rychle uniknout z každodenních ranních stavů, zvaných v odborné terminologii "zmámený sluha"? Pomocí následujícího léku-~~rytím~~ rituálu, aplikovaného těsně po probuzení, se propracujete rychle k plnému vědomí; zkrátíte dobu aklimatizace mezi životem snovým a bdělým zhruba o dvě třetiny, což činí dle individuálních dispozic pětadvacet minut až tři půl hodiny:

1. Dopotácejte se do koupelny a vyčistěte si jako obvykle zuby.

2. Pak přistupte k prvnímu kroku: strčte celou hlavu pod ledovou vodu a zatímco vám ještě crčí z vlasů, vrhněte na sebe rychlý pohled do zrcadla, aby jste si uvědomili příslušný mezistav, zvaný "~~xxxx~~ zmoklý pes".

3. Zaměčním krokem vběhněte do pokoje a bez zastavení či přechodu metněte na koberci kozelec či hvězdu; čím křivěji a nemotorněji to dokážete, tím lépe.

4. Vraťte se znovu k zrcadlu, stále ještě ve svižném tempu, nafoukněte pořádně obě tváře jako křeček, vracející se z úspěšného polního pychu, a pak z nich rychlým pohybem konečků třech prostředních prstů obou rukou vyžente a zlaskavým zvukem přebytečný vzduch. Možno několikrát opakovat.

5. Jděte znovu do pokoje, nyní již vyrovnaným krokem a vysekněte tu nejelegantnější poklonu jaké jste schopen tomu nejnepraktičtějšímu, nejmnopovrhovanějšímu či nejnevhodnějšímu předmětu jaký se vám dostane do ruky nebo na který si vzpomenete. Můžete případně připojit i krátkou stupidní říkanku vlastní kreace. Strojek na krájení nudlí splní svůj účel právě tak dobře jako nakřáplý květináč či pětkrát vyvařený čajový pytlík.

6. Otevřete dveře na chodbu, disponujete-li rozlehlým schodištěm, nebo si stoupněte k otevřenému oknu, nadechněte se a zároveň pomalu rozpažte a vysuňte dopředu hrud. Zůstaňte chvíli v této pozici, a půjde-li vám to, zařvěte jako raněné zvíře. Nepokoušejte se však o to, nevyjde-li z vás zvuk zcela spontánně. Pokud se musíte do tohoto aktu ~~xxxx~~ odreagování sebeméně nutit, vězte, že jste nedosáhl žádoucího uvolnění a celou proceduru opakujte. Nepůjde-li to ani potom, pak vám není pomoci.

Naléhavé sdělení:

Život i smrt probíhá u každého současně.

25

A N A R C H I S T É

Výhradně destrukce

osobnosti!

na stránkách LH

staňte se i vy darem

Vánoce

jsou stále přede dveřmi !

JE I VÁM TRAPNÉ
ZAZNAMENÁVAT SI
NÁHLÉ NÁPADY
UPROSTŘED ULICE ?

Využijte našich dlouholetých zkušeností
a vyhledávejte v okamžicích inspirace

plochy, polepené plakáty,
výklady programů kin,
divadel, koncertů a výstav.

A v nejhorším můžete
před výklady obchodů
se spotřebním zbožím
předstírat,
že si opisujete ceny.

Pokud vyžadujete tvrdou podložku
zajděte si s notesem
na nejbližší poštu,
do nejbližší sběrny
sazky a sportky
či dostihové kanceláře.

A chcete-li mít relativní klid
k delšímu zápisu,
obsaďte první volnou telefonní buňku,
otevřte seznam a předstírejte,
že si vypisujete telefonní čísla.

Gigantické zavazadlo

Večer o půl osmé

Nemožnost návratu.
To prosím řekl skeptik.
On, který jediný
smí ponechat naději.
Naději těm, kteří chtějí,
protože toho by netěšilo
to jeho:
byla to smrt nebo nebyla.
A řekl by to celý ustaraný,
celý pohroužený do sebe
a nikdo by se prosím nezasmál
i když i jemu musí být jasné,
že to není kšeft
pro něho.

Willy Kyrkland: Mistr Ma

Smířit se s lidskou situací, to jsem nikdy nedokázal. Podrobit se, být rozumný, nenáročný, pěstovat si svou mírněnost, laskat svou neschopnost, tomu jsem se nikdy nenaučil. Jiné přivedla bezmoc k rozumu, mne k šílenství. Jiní se dopouštěli šílených činů, protože neuvážili situaci člověka, já proto, že jsem jí uvážil....

...Mistr měl v úmyslu letět na měsíc pomocí raket, jaké se vystřelují při slavnostních příležitostech. Když si položíte velké množství raket pod židli a odpálíte je všechny najednou, měl by vás náraz vymrštit až do nebe. Touto myšlenkou se zabýval dlouho a teď se rozhodl jí uskutečnit. Objednal u výrobců nesmírné množství raket, tolik, kolik jich byli schopni dodat. Jako tajemník si k tomu sám povolil příspěvek z fondu pro dopravu a stavbu silnic. Na palácovém nádvoří postavil vysokou pyramidu z raket, nakupil je na sebe a svázal dohromady vrstvu po vrstvě. Žluté, červené a bílé rakety, bouchací kuličky a ohňostroje všeho druhu. Na vrchol pyramidy postavil černě lakovanou židli s drsčím ornamentem.....

Naléhavé sdělení

Dubnové ráno, plné jasu, modra, slunce; s prvními mouchami se objevují i první vlaštovky, v slunečním svitu se třpytí krůpěje rosy. Ve svěžím větříku se třepotají babočky a nade mnou vyjadřuje zpěvem svoji spokojenost jakýsi ptak. Zastavuji vprostřed nedozírných postavských luk, rozhlížím se po zdroji zpěvu, zavadím zrakem o slunce a ihned jak bleskem zasažen smekám v pokoře před velebností majestátu všeho a všech, včetně svého....

Souvztažnost různých ér a period

Pokus o určení současné polohy v nadozírném oceánu času, našem výtvoru, v kterém začínáme bloudit.

Rok 1980 řehořského -gregoriánského- kalendáře, tak řečeného nového stylu, je rok přestupný o 366 dnech. Počíná se u nás 1.ledna o středoevropské půlnoci.
Rok 1980 juliánského kalendáře, tak řečeného starého stylu, je také rok přestupný o 366 dnech. Počíná se dnem 14.ledna 1980 nového stylu.

Rok 1980 křesťanské éry -ab incarnatone Domini- se shoduje:

1. s rokem 7488-9 světové éry řecké neboli byzantské. Rok 7488 zašel dne 14.září 1979 greg., rok 7489 začne dne 14.září 1980 greg.
2. s rokem 6693 juliánské periody Scaligerovy. Rok 6693 začal dne 14.ledna 1980 greg.
3. s rokem 5740-1 židovské éry. Rok 5740 je obyčejný rok nadpočetný o 355 dnech, začal dne 22.září 1979 greg. Rok 5741 je rok přestupný zkrácený o 383 dnech, začne dne 11.září 1980 greg.
4. s rokem 2796 olympiad, = to se čtvrtým rokem 699 olympiády. Počal dne 14.července 1980 greg.
5. s rokem 2733 ab urbe condita -od založení Říma, počal dne 14.ledna 1980 greg.
6. s rokem 1400-1 mohamedánské éry Hedžry. Rok 1400 je obyčejný rok o 354 dnech, který začal při západu slunce dne 21.listopadu 1979 greg. Rok 1401 je přestupný rok o 355 dnech, který začne při západu slunce dne 9.listopadu 1980 greg. Ramadan začal 14.července 1980 greg.
7. s rokem 1901-2 indické éry Saka. Rok 1901 začal dne 22.března 1979 greg. Rok 1902 začal dne 21.března 1980 greg.
8. s rokem 2640 japonské éry, začal dne 1.ledna 1980 greg.
9. s rokem 1696-7 Dioklecianovy éry -koptský kalendář-, rok 1696 začal dne 12.září 1979 greg., rok 1697 začne dne 11.září 1980 greg.

Naléhavé sdělení

Mojí velkou ambicí je stát se zrnkem písku v soukolí technokratického myšlení.

R o z b ř e s k y a s o u m r a k y

Orientační tabulky některých astronomických jevů, určené těm, kdo v nejbližším období hodlají využít sil, jež v těchto výjimečných okamžicích pronikají prasklinami z jiných světů.

ZÁŘÍ 1980

SLUNCE					MĚSÍC			
Den v měsíci	Den v týdnu	Poledník a čas středoevr. obzor a 50. st. rovnoběžky			Poledník a čas středoevr obzor a 50. st. rovnoběžky			
		východ	pravé poledne	západ	stáří ve dnech	východ	zvrchní průchod	západ
		h. m.	h. m. s.	h. m.		h. m.	h. m.	h. m
1	P	5.15	11.59.54	18.44	21.2	22.32	5.19.7	13.54
2	Ú	5.16	11.59.35	18.42	22.2	23.13	6.14.3	14.04
3	S	5.18	11.59.15	18.40	23.2	———	7.08.7	15.06
4	Č	5.19	11.58.56	18.38	24.2	0.06	8.02.3	15.57
5	P	5.21	11.58.36	18.36	25.2	1.03	8.54.5	16.45
6	S	5.22	11.58.16	18.33	26.2	2.01	9.44.7	17.30
7	N	5.24	11.57.55	18.30	27.2	3.04	10.32.7	17.51
8	P	5.25	11.57.35	18.28	28.2	4.07	11.18.7	18.20
9	Ú	5.27	11.57.14	18.26	29.2	5.10	12.02.8	18.44
10	S	5.28	11.56.53	18.24	0.6	6.13	12.45.5	19.06
11	Č	5.30	11.56.32	18.22	1.6	7.17	13.27.6	19.28
12	P	5.31	11.56.11	18.19	2.6	8.19	14.09.4	19.51
13	S	5.33	11.55.50	18.17	3.6	9.21	14.51.8	20.14
14	N	5.34	11.55.29	18.15	4.6	10.23	15.35.4	20.40
15	P	5.36	11.55.08	18.13	5.6	11.23	16.20.6	21.10
16	Ú	5.37	11.54.46	18.11	6.6	12.27	17.08.0	21.45
17	S	5.39	11.54.25	18.08	7.6	13.26	17.57.8	22.37
18	Č	5.40	11.54.04	18.06	8.6	14.25	18.49.9	23.17
19	P	5.42	11.53.42	18.04	9.6	15.14	19.43.9	———
20	S	5.43	11.53.21	18.02	10.6	16.00	20.39.2	0.16
21	N	5.45	11.53.00	18.00	11.6	16.40	21.35.2	1.24
22	P	5.46	11.52.39	17.57	12.6	17.15	22.31.2	2.38
23	Ú	5.48	11.52.18	17.55	13.6	17.48	23.26.9	3.56
24	S	5.49	11.51.57	17.53	14.6	18.18	———	5.18
25	Č	5.51	11.51.36	17.51	15.6	18.46	0.22.5	6.40
26	P	5.52	11.51.15	17.49	16.6	19.12	1.18.1	8.03
27	S	5.54	11.50.55	17.46	17.6	19.51	2.13.9	9.23
28	N	5.55	11.50.35	17.44	18.6	20.38	3.10.2	10.42
29	P	5.57	11.50.15	17.42	19.6	21.12	4.06.7	11.54
30	Ú	5.58	11.49.55	17.40	20.6	22.00	5.02.9	12.59

Slunce vstupuje do znamení Vah dne 23.9
ve 22.hod.09.min. středoevropského času

ŘÍJEN 1980

SLUNCE					MĚSÍC			
Den v měsíci	Den v týdnu	Poledník a čas středoevr. obzor a 50.st.rovnoběžky			Poledník a čas středoevropský stáří ve dnech	východ	svrchní průchod	západ
		východ	pravé poledne	západ				
		h. m.	h. m. s.	h. m.		h. m.	h. m.	h. m
1	S	6.00	11.49.36	17.38	21.6	23.56	5.58.0	13.55
2	Č	6.01	11.49.17	17.36	22.6	23.54	6.51.3	14.43
3	P	6.03	11.48.56	17.34	23.6	----	7.42.3	15.22
4	S	6.05	11.48.40	17.32	24.6	0.56	8.30.8	15.59
5	N	6.06	11.48.22	17.30	25.6	2.00	9.17.6	16.24
6	P	6.08	11.48.04	17.28	26.6	3.02	10.01.3	16.49
7	Ú	6.09	11.47.47	17.26	27.6	4.05	10.44.1	17.12
8	S	6.11	11.47.30	17.24	28.6	5.06	11.26.2	17.33
9	Č	6.12	11.47.14	17.22	29.6	6.12	12.08.0	17.55
10	P	6.14	11.46.58	17.19	0.9	7.13	12.50.1	18.18
11	S	6.15	11.46.43	17.17	1.9	8.16	13.33.2	18.43
12	N	6.17	11.46.28	17.15	2.9	9.18	14.17.6	19.11
13	P	6.19	11.46.13	17.13	3.9	10.20	15.04.2	19.44
14	Ú	6.20	11.45.59	17.11	4.9	11.20	15.52.6	20.23
15	S	6.22	11.45.46	17.09	5.9	12.16	16.42.8	21.09
16	Č	6.23	11.45.33	17.07	6.9	13.08	17.34.7	22.02
17	P	6.25	11.45.21	17.05	7.9	13.55	18.27.8	23.05
18	S	6.27	11.45.09	17.02	8.9	14.36	19.21.6	----
19	N	6.28	11.44.58	17.01	9.9	15.12	20.15.7	0.14
20	P	6.30	11.44.47	16.59	10.9	15.44	21.09.9	1.28
21	Ú	6.31	11.44.38	16.57	11.9	16.13	22.04.4	2.46
22	S	6.33	11.44.28	16.55	12.9	16.42	22.59.6	4.07
23	Č	6.35	11.44.20	16.53	13.9	17.13	23.55.7	5.31
24	P	6.36	11.44.12	16.51	14.9	17.44	----	6.54
25	S	6.38	11.44.05	16.50	15.9	18.21	0.53.0	8.15
26	N	6.40	11.43.59	16.48	16.9	19.03	1.51.3	9.34
27	P	6.41	11.43.53	16.46	17.9	19.50	2.50.0	10.45
28	Ú	6.43	11.43.48	16.44	18.9	20.45	3.47.9	11.48
29	S	6.45	11.43.44	16,42	19.9	21.44	4.43.9	12.40
30	Č	6.46	11.43.41	16.40	20.9	22.46	5.37.3	13.24
31	P	6.48	11.43.38	16.39	21.9	23.51	6.27.7	13.59

Slunce vstupuje do znamení Štíra dne 23.října v 7.18 hod. středoevropského času.

LISTOPAD 1980

LUNCE					MĚSÍC			
den v měsíci	den v týdnu	poledník a čas středoevr. obzor a 50. st. rovnoběžky			poledník a čas středoevrops obzor a 50. st. rovnoběžky			
		východ	pravé poledne	západ	stáří ve dnech	východ	svrchní průchod	západ
		h. m.	h. m. s.	h. m.		h. m.	h. m.	h. m.
1	S	6.50	11.43.37	16.37	22.9	-----	7.15.1	14.29
2	N	6.51	11.43.36	16.35	23.9	0.54	8.00.0	14.55
3	P	6.53	11.43.36	16.34	24.9	1.57	9.23.2	15.18
4	Ú	6.55	11.43.37	16.32	25.9	3.00	10.06.9	15.40
5	S	6.56	11.43.38	16.30	26.9	4.03	10.48.7	16.05
6	Č	6.58	11.43.40	16.29	27.9	5.05	10.48.7	16.33
7	P	7.00	11.43.44	16.27	28.9	6.06	11.31.6	16.48
8	S	7.01	11.43.48	16.26	0.1	7.11	12.15.9	17.14
9	N	7.03	11.43.53	16.24	1.1	8.14	13.01.5	17.45
10	P	7.05	11.43.59	16.23	2.1	9.15	13.49.9	18.23
11	Ú	7.06	11.44.05	16.21	3.1	10.13	14.39.7	19.05
12	S	7.08	11.44.14	16.20	4.1	11.07	15.30.9	19.56
13	Č	7.10	11.44.21	16.19	5.1	11.54	16.23.9	20.54
14	P	7.11	11.44.30	16.17	6.1	12.37	17.15.2	22.00
15	S	7.13	11.44.40	16.16	7.1	13.12	18.07.4	23.10
16	N	7.14	11.44.51	16.15	8.1	13.44	18.59.5	-----
17	P	7.16	11.45.03	16.14	9.1	14.13	19.51.7	0.24
18	Ú	7.18	11.45.15	16.12	10.1	14.42	20.44.3	1.40
19	S	7.19	11.45.29	16.11	11.1	15.09	21.38.2	3.00
20	Č	7.21	11.45.43	16.10	12.1	15.35	22.33.8	4.22
21	P	7.22	11.45.57	16.09	13.1	16.12	23.31.3	5.42
22	S	7.24	11.46.13	16.08	14.1	16.50	-------	7.04
23	N	7.25	11.46.30	16.07	15.1	17.36	0.30.4	8.20
24	P	7.27	11.46.47	16.06	16.1	18.28	1.30.8	9.31
25	Ú	7.28	11.47.05	16.05	17.1	19.27	2.28.8	10.30
26	S	7.30	11.47.24	16.03	18.1	20.31	3.25.9	11.19
27	Č	7.31	11.47.43	16.04	19.1	21.36	4.19.4	11.59
28	P	7.33	11.48.03	16.03	20.1	22.42	5.09.5	12.32
29	S	7.34	11.48.24	16.02	21.1	23.46	5.56.3	13.00
30	N	7.36	11.48.46	16.02	22.1	-----	6.40.7	13.24

Slunce vstupuje do znamení Střelce dne 22.listopadu ve 4.42 hod. středoevropského času.

PROSINEC 1980

SLUNCE					MĚSÍC			
den v měsíci	den v týdnu	poledník a čas středoevr. obzor a 50. st. rovnoběžky			poledník a čas středoevropa obzor a 50. st. rovnoběžky			
		východ	pravé poledne	západ	stáří ve dnech	východ	vrchní průchod	západ
		h. m.	h. m. s.	h. m.		h. m.	h. m.	h. m.
1	P	7.37	11.49.08	16.01	23.1	0.50	7.23.2	13.46
2	Ú	7.38	11.49.31	16.01	24.1	1.53	8.06.0	14.06
3	S	7.39	11.49.55	16.00	25.1	2.55	8.46.6	14.29
4	Č	7.41	11.50.19	16.00	26.1	3.58	9.28.9	14.51
5	P	7.42	11.50.44	15.59	27.1	5.02	10.12.9	15.17
6	S	7.43	11.51.09	15.59	28.1	6.08	10.58.2	15.46
7	N	7.44	11.51.35	15.59	29.1	7.07	11.46.0	16.21
8	P	7.45	11.52.03	15.59	0.4	8.08	12.36.2	17.03
9	Ú	7.46	11.52.28	15.58	1.4	9.04	13.27.4	17.50
10	S	7.47	11.52.56	15.58	2.4	9.54	14.19.8	18.47
11	Č	7.48	11.53.23	15.58	3.4	10.38	15.12.5	19.50
12	P	7.49	11.53.51	15.58	4.4	11.17	16.04.6	20.59
13	S	7.50	11.54.20	15.58	5.4	11.49	16.56.0	22.12
14	N	7.51	11.54.48	15.58	6.4	12.18	17.46.8	23.26
15	P	7.52	11.55.17	15.59	7.4	12.45	18.37.4	———
16	Ú	7.53	11.55.46	15.59	8.4	13.11	19.25.6	0.40
17	S	7.53	11.56.15	15.59	9.4	13.38	20.21.1	1.59
18	Č	7.54	11.56.45	15.59	10.4	14.09	21.15.6	3.17
19	P	7.54	11.57.14	16.00	11.4	14.43	22.13.3	4.36
20	S	7.55	11.57.44	16.00	12.4	15.23	23.10.6	5.54
21	N	7.56	11.58.14	16.00	13.4	16.11	———	7.07
22	P	7.56	11.58.44	16.01	14.4	17.06	0.10.3	8.12
23	Ú	7.57	11.59.13	16.02	15.4	18.09	1.09.0	9.08
24	S	7.57	11.59.43	16.02	16.4	19.16	2.05.3	9.54
25	Č	7.58	12.00.13	16.03	17.4	20.24	2.58.4	10.30
26	P	7.58	12.00.43	16.03	18.4	21.30	3.48.0	11.01
27	S	7.58	12.01.12	16.04	19.4	22.35	4.34.6	11.27
28	N	7.59	12.01.41	16.05	20.4	23.39	5.18.6	11.51
29	P	7.59	12.02.11	16.06	21.4	———	6.01.1	12.11
30	Ú	7.59	12.02.40	16.07	22.4	0.42	6.42.8	12.31
31	S	7.59	12.03.08	16.08	23.4	1.45	7.24.8	12.53

Slunce vstupuje do znamení Kozoroha dne 21.12 v 17.56 hod. středoevropského času

Krajina v agónii

Obrázek z jižních Čech

Vltava, uvržená do železa, spoutaná jezy a navigací, znečistěná starými pneumatikami a rezavým železem, napadená parazitickými průmyslovými podniky, které se množí rychlostí virových kolonií v napadené buňce a ničí svými jedovatými výměšky veškerý život, je i dnes, přes své zapáchající kalné vody, krásnou a hrdou řekou a objede se bez našeho souhlasu. Vždyť po dlouhá staletí se jí lidé se střídavými úspěchy pokoušeli zkrotit a přesto se jim to trvale dosud nepodařilo. Ještě stále je plná nepoddajného vzdoru, plynoucího z jistoty, že se opět osvobodí. Stačí k tomu jen několik málo desetiletí zmenšené pozornosti či zanedbání, pár desítek let s nedůsledností pravidelností se vyskytujících rozbrojů a hladomorů, kentokrát je náš stisk nepochybně silnější než kdykoliv v našem vědomí zaregistrované minulosti, to však nutně neznamená, že jen proto bude delší.

Se silou tohoto stisku jsem se seznámil při jedné předjarní cyklistické projížďce po navigaci, a bylo to setkání nečekané a smutné. Z Opatovic, malebné vísky postavené v selském baroku, jsem vyjel v dobrém rozmaru. Okolo mne se v lehkém vánku třepotali první motýli, bělostná sněhová polevа vánku hluboká, který přes pohledu z Opatovic připomínal šlehačkový dort posypaný mandlemi a oříšky, se třpytila v slunci, a stodoly Zavorovic na druhé straně řeky se chlubily čerstvým nátěrem z vápna. Jen byl modrý a bílý, všechny ostatní barvy ustoupily do nevýrazných odstínů šedi. Na obrácené pramici u řeky sedělo několik starých a zlostně mhouřilo oči do slunečka, nehybní jak dřevěné sochy světců, kterých je jen na Opatovické návsi víc než prstů na obou rukou. Nad upřenou hnědošedou hladinou se chvíli přeplachtilo hejno racků a já nadskakoval v sedle na kamenech navigace, zarostlé žlutou loňskou trávou. Na konci po levé ruce se mi náhle nabídla jedinečná podívaná: jak vzácná relikvie dob dávno minulých se na vrcholku kopce tiskly k hosínskému kostelu, který se jako druhá dominanta kraje pokouší nikoliv zcela bez úspěchu konkurovat zámku, bílé chalupy, a to vše bylo obklopeno zelenými lesy. A nad tím jihočeské nebe, v odstínu modři, který mluvil o pomocné blízkosti středozemí. V takovém jasném dni má vše překvapivě ostré kontury, a tak jsem sestoupil z kola, omámen tímto neskutečným obrazem, s kterým jsem se předtím setkával jen v krajinomalebných návratech vesnických chlapců po dlouholetém pobytu ve velkoměstě, a považoval jej proto jen za zbytnělé fantasie stesknem po domově postižených jihočechů. Obraz byl najednou zde, v celé své hmotné rozprostraněnosti- prostorová rozvrstvení jsem pochopil výsledkem časové průměty celé řady předcházejících století; i opak je ovšem pravdou, a časová kontinuita je jen výsledkem prostorového rozpínání-, aby se mi vysmíval. Po chvíli jsem znovu usedl na kolo, šlapal dál a mohl si překroutit krk, jak jsem se za touto reálnou fatou morgánou neustále ohlížel. A opět se objevila jistota, že podstatou světa jevů je záře; to vše kolem bylo jakýsi neskutečně ozvláštněné, příliš kulisovité a vyumělkované, než aby to mohlo být pravda. Rýčovité západy slunce nad Hluboką právě tak jako hosínský kostel, vztyčující znenadání svou věž jak zvonící prut ze šarkových lonů, mi byly důkazem, že věci dokáží proměňovat svou vnější tvářnost mnoha způsoby, a umění budit zdání je jim vlastní; vždyť jejich úkolem je odvádění pozornosti od totožnosti, kterou se za tím vším skrývá, od totožnosti, která s námi hraje svoji hru, prochází různými mimézami a předstírá to, co není, podobně jako předstírá zranění na příklad bažantí slepička, aby nás odvedla od mláďat. Na okamžik se mne zmocnila v sedle jistota, že to vše je jen přelud, který vznikl v mém vědomí a nemá žádný reálně existující podklad. Vzápětí to ale vše zaplavila nová a hlubší myšlenka, že takového podkladu mi není třeba, vždyť sám sebe nemohu z přeludu vydělovat, protože jsem stejným zdáním sebe sama jako barevný západ slunce či hosínský kostel.

Mezitím se cesta stočila od řeky, sice navigaci, a krajina se poněkud osvobodila od lidského útlaku a vykořisťování. A tam, mezi stromy a vysokým rákosím, byla celá řada malých slepých ramen řeky všemožných tvarů, a celek působil jednoznačně jako ráj divokého ptactva. Ještě několikrát jsem šlápl do pedálů a za zákrutem řeky se objevil železniční most u Hrdějovic, další článek řetězu v korytě řeky, tentokrát příčný, a hromady páchnoucích odpadků přivážených právě sem až z Budějovic i z hrdějovické kafilerky, kterými pozvolna zasypávali patrně nežádoucí pro hlubeniny - právě tak jako by jinde nejraději zbuldozerovali všechny vrcholky krajiny i lidského ducha a přizpůsobili tak vše své modle, plochému racionalismu - a změnili tak ptačí ráj v peklo pro všechny, až na smad na potkany. Bylo mi jasné, že nejpozději za pár let se podél řeky odpadky doplazí až do Opatovic, zasypou potok Čertík a jejich přední vo j se utáboří až pod Hluboksou, kde se setká se spojeneckým předvojem zámeckých odpadů podobně jako se setkali spojenci v Torgau na Labi nebo právě zde na Hluboké Konev s Pattonem. Již nyní papírové kolíčky od piva a limo nád stékají zvolna ze svahu dolů k Vltavě a holé větve stromů v zámeckém parku i na zámeckou zdí obtěžkávají v jarním povětří podivnými plody: pytlíky od bonbónů, barevnými obaly od oplatek, i třpytným staniolem od čokolád. A zámecké komnaty hostí houfy rozpačitých zvědavců, kteří by v nich neuměli žít. Nejhorší ze všeho je však mlčení fontán; přestanou-li šplouchat a šumět kašny a vodotrysky, je to s civilizací vždy nahnuté. Doba, která je nepotřebuje fungující - a to v neomezeném množství - mele z posledního. Vraťme se však ke zbytkům v volné přírody, která se na tom to úseku fronty ocitne zakrátko v klestích a další úspěšná bitva této zatím úspěšné totální války - boje proti přírodě či s přírodou mají technokraté plné tlamy právě tak jako pokroku - bude dobojována. Represe nabírá obrátky. To co dnes považujeme za nejvyšší, člověkem dosud dosažený stupeň civilizace, je z větší části jen hromaděním odpadků a špíny. Dereme se i pod povrch s horečnatou zběsilostí šílenců, nakrvavo a nikdo nás již nezastaví - až trestající ruka boží či zhroucení ekologické rovnováhy nebo odplata přírody; říkejme tomu jakkoliv, stejně to nebude víc než další z našich nadutých nepochopení. Bagry, meliorace, popílková jezera, zem prevrtaná skrz naskrz v proporcích gigantických krtků, potrubí, kterým by prošlo stádo nosorožců, kdyby nemělo důležitější věci na práci... co nás to jen posedlo? Ve jménu čeho stále okrajujeme z posledních oáz člověkem sice již upravované, ale doposud obyvatelné krajiny? Není skutečně nejvyšší čas strhnout falešnou nálepku racionality, pokroku a vědy, a podívat se pod ní?

Svátební nálada byla tatam. Znechuceně jsem otočil kolo a uháněl zpět k relativní oáze klidu a pohody u čerpených vrtů.

Základní vztah člověka k přírodě se neustále mění, a dnes, na rozdíl od desetiletí předcházejících, je u nás zpustošené krajiny líto prakticky všem, jelikož je zároveň, jak již mnozí pochopili, pustošena i krajina ducha; a protože se jedná o spojité nádoby, je naše lítost jen projevem egocentrismu či pudem sebezachovy. Jako již tolikrát v minulosti se vytrácí hrdost nad vlastním dílem a miska vah se začíná naklánět na druhou stranu. Tento pohyb, a zvláště okamžik zvratu, patří k základním kosmickým rytmům. A tak dnes zdánlivě vítězná a všudypřítomná víra v pokrok není než dobovou fikcí; má zesla archaické rysy a časově patří ke krajině v počátcích pustošení, dejme tomu do první poloviny devatenáctého století. Dnes se stala nebezpečným anachronismem a udržuje se při životě již jen ze zvyku a z neznalosti příhodnějších alternativ. Šli bychom se s ní proto - přes veškerou naši úctu k monumentální konstrukci Hegelova Absolutního ducha - rozejít co nejdříve a vzdát se jí jako otrhaného šatstva, praskajícího v chatrných švech. Vzdejme se jí vědomě a ve všech důsledcích. Tváří v tvář jejím víc než hmatatelným plodům by mělo být zřejmé, že od ní dnes již stejně nemůžeme nic dobrého očekávat - nechme stranou otázku, zda jsme od ní něco dobrého mohli očekávat v minulosti, a připusťme jen, že byla nutnou fází jistého procesu, jehož hodnocením se zde nebudeme zabývat. Nové šaty nejsou ještě ušité. To by nám však nemělo vadit. Chodme klidně nějakou dobu nazí. Otuží nás to.

K a ž d é m u v l a s t n í h ř i š t ě !

UŽ VÁS NĚKDY NAPADLO VZÍT SI SVŮJ DÍL Z ČECH

A DĚLAT SI VŠE PO SVÉM ?

Byli by jste asi notně zklamáni.

Vždyť podíl každého z nás činí jen asi

7.000 m²

čtverec o straně 85 m
necelý hektar
což je přesně rozměr

MENŠÍHO HŘIŠTĚ NA KOPANOU.

Zdá se vám to málo?

Není divu,
vždyť už pro starého Malthuse

b y l o m á l o m n o h e m v í c .

Nehledě k tomu, že volně žijící tygr

potřebuje k obživě

50 km²

což je 5.000.000 m²

neboli 6.000 x víc, než potřebuje

průměrný čech.

hledáme výkupčí psů a koček pro výzkumné účely mimo pracovní poměr, s celoročním závazkem eventuelně pouze příležitostně

Slušné podmínky

Velaz n.p.
Praha 6
I,
Lysolaje 15
tel.326551-5

Můžeme si jestě dovolit pohodlné mlčení?

Večerní praha
březen 1979

...Ve fyziologických pokusech, které společně uskutečňovali polští a českoslovenští vědci v rámci projektu Internozg se na příklad podařilo ukázat, že KOČIČÍ MOZEK izolovaný pokud jde o nervové spojení od organismu a ponechaný v lebce zůstává nejen v životaschopném stavu, ale je bdělý, reaguje na vnější -zrakové- podněty, jsou zachovány jeho motivační mechanismy a dokáže dokonce i vypracovávat podmíněné reflexy tj. učit se.

Rudé Právo
12.7. 1980

Drobné mince samoty a zapomenutí

...Jakmile se člověk vzdálil od pobřeží, nesmel ztrácet ze zřetele, že Brazilie se až celé jedno století spíše přemožňovala, než vyvíjela. V císařské epoše bylo zalidnění slabé, ale relativně dobře rozvržené. Pobřežní města nebo města v blízkosti pobřeží zůstávala malá, zato města ve vnitrozemí měla větší životnost, než dnes. Všeobecná nedostatečnost dopravních prostředků měla za následek, že ani ty nejhorší komunikační spoje nebyly pomíjeny- to je historický paradox na který máme příliš často sklon zapomínat. Když člověk neušel jinou možnost, než cestovat koňmo, bylo mu méně proti mysli strávit tímto cestováním nejen dny a týdny, ale celé měsíce a pustit se i tam, kam ho mohl dopravit jedině mezek. Celé brazilské vnitrozemí bez rozdílu žilo životem nesmírně pomalým, ale trvalým; v pevně stanovených datech vyplouvaly po řekách lodi a nevelké etapy jejich plavby zabíraly několik měsíců; a cesty v roce 1835 úplně zapomenuté, jako na př. cesta z Cuiaby do Goiásu, sloužily sto let předtím ještě intenzivnímu provozu- projížděly jimi karavany čítající každá 50 až 200 mezků. S výjimkou nejrozlehlejších krajů lze říci, že opuštěnost, která se stala údělem střední Brazilie na počátku dvacátého století, není naprosto něčím prvotním: byla to cena zaplacená za intenzivnější zalidnění a zvýšený ruch v pobřežních krajích, kde se vytvořily podmínky moderního života. Naopak ve vnitrozemí, kde byl pokrok příliš nesnadný, šel vývoj nazpět, místo aby pokračoval pomalejším tempem, jaké odpovídá jeho normálnímu vývoji. Vždy jsem měl pocit, že při opěvování a zdůrazňování t.zv. pokroku ve všech jeho aspektech máme tendenci záměrně zamlčovat negativní stránky jeho dopadu. A proto jsem si s úlevou přečetl optimistické řádky Claude Lévi-Straussa; přece jen tento záměrný sebeklam není všeobecný a v chaotické záplavě destrukce se objevují křehké prvky naděje. Zdá se mi, že celé naše lpění na pokroku není, ničím jiným, než systematickým zveličováním jednoho pólu či extrému totální skutečnosti, že zároveň s pohybem je jím směrem, zároveň s rychlostí a snad i četností mechanického pohybu, zároveň s vylepšováním a udržováním tenkých nití světové komunikační soustavy, závislé, jak se dnes ukazuje, až příliš lehkomyslně na ubývající černé tekutině, zranitelnější mnohem snadněji než kdykoliv dříve, dochází zároveň k stejně extenzivnímu a intenzivnějšímu protipohybu, jehož z vizuální stránky nejnápadnějším rysem je úpadek a zanedbávání méně zranitelných, protože soběstačných tradičních komunikací mimo městské aglomerace. Přenesemeli Strauss v brazilský postřeh do mikrokosmu českého venkova, nelze nepostřehnout jak negativní dopad měl vpád železnice a později automobilismu -1- na ráz krajiny. Nejtragičtější ze všeho byla kombinace několika navzájem se doplňujících prvků: kolektivizace, mechanizace, a intenzifikace zemědělství. Výsledkem bylo kromě známých negativních dopadů na čistotu ovzduší, vodních toků a pod i zničení obdivuhodně rozsáhlé sítě úvozů, lesních a polních cest, brodů a převozů, budovaných a udržovaných s hlubokým citem pro charakter krajiny po dlouhá staletí, lépe řečeno redukcí této sítě na několik silných asfaltových, betonových či železných vláken, spojených zranitelnými mosty, jejichž udržování celou civilizaci nadmíru vyčerpává, aniž by dokázalo zabránit dalšímu úpadku venkova. Přidáme-li k tomu další výrazné faktory, jako třeba destrukci lesů, pro něž by ve středoevropském prostoru bylo vhodnější používat termínu „park", „monokulturní zemědělství, porušující pracně získanou rovnováhu mezi různými krajinnými prvky: lesy, pastvinami, pelemi a rybníky.

vojovému rytmu.Podobně paroplavba tím, že zkrátila dobu plavby, přivodila po celém světě zánik řady přístavů, kdysi proslulých; člověk si může položit otázku jestli to tecnní doprava,která nám dává možnost přenést se skokem přes někdejší etapy cesty není povolána k tomu,aby sehrála stejnou roli.Vzato kolem a kolem,můžeme se těšit představou,že mechanický pokrok sám sobě ukládá výkupné,vněmž spočívá naše naděje:lze doufat, že bude nucen vrátit nám v drobných mincích samoty a zapomnění čist oné intimity, o jejíž prožitek nás ve velkém připravuje.Lévi-Strauss:Smutné tropy

úpadek vinařství, ovocnářství a rybníkářství -2-,snížení splavnosti řek -3-, rozpad sítě zájezdních hostinců a pod. dojdeme k velmi zneklidňujícím závěrům. Nehledě k tomu, že přes halasnou kampaň o samospasitelnosti takto pojímaného pokroku byla stará c.a k.pošta, železnice či tramvaj nebo potrubní pošta rychlejší a efektivnější. Domnívám se, že se blížíme k rozhodnému bodu naší cesty; další předstírání, že jdeme správným směrem by už hraničilo se ztrátou pudu sebezáchovy, pokud taková věc opravdu existuje. Ale nezoufejme: čas zvratu se nezadržitelně blíží a tak se zatím těšme z drobných mincí samoty a zapomnění, které nám mechanický pokrok propláci v tichých zákoutích u letišť a autostrád.

-fak-

1- při geografických rozměrech historických zemí České koruny nelze vpád paroplavby a letecké dopravy nijak citelněji zaregistrovat, alespoň nikoliv v porovnání s giganty typu SSSR, USA či již zmíněné Brazilie.
2- v 16.st. bylo dle odhadu odborníků v českém království 10x více vinic a 4x více rybniční plochy, než v současnosti, přestože počet obyvatelstva dosahoval stěží jedné čtvrtiny dnešního stavu.
3- v některých obdobích středověku byla na př. Vltava splavná od Rožmberka až do Mělníka.

Současná česká pohádka

Plochost, vyčpělost a záměrná pozemskost současné české pohádky je odrazem bídy našeho dospělého světa,zbaveného všech aspektů transcendence,upírajícího v nevyhlášené válce právo na existenci magické vizi světa.Současná pohádka je ochočená,ujařmená,zotročená jako slípky v druž stevní drůbežárně.Nechceme od ní ostatně víc, než snášení prozaických vajec,sloužících dětské výchově dle našich dnešních vyleštěných představ.Slabomyslné příběhy,které dětem předkládáme, bez fantazie a obdob děsivých nočních můr,čihajících na dně duše,s malým etickým poselstvím,nejsou schopné probouzet v nich zmatek,inspirovat k tvůrčímu myšlení a odvážným činům.Současná česká pohádka se tak stává věrným zrcadlem našeho ponížení a bezradnosti,neumele skrývanými za nabubřelou fasádou prázdných či zneužitých slov.Již řadu staletí se pokoušíme učinit z moudrostí a odkazu našich předků sterilní naučení,zbavit je ostří bolestného poznání,tajemna,zázraku,nadpřirozena,naléhavosti,ztratit klíč k šifrám symbolické pohádkové řeči,jejíž pravdy jsou nad naše současné možnosti a síly.Po mohutném úsilí celých generací jsme pohádku přetvořili v didaktický čítankový příběh jednotné školní osnovy s lacinou morální poltou a opeme jej do našich dětí do přesycení.Po takové krmi nelze ovšem od nastávajících generací mnoho očekávat,což je ostatně naším záměrem,protože nás jakékoliv vzepjetí ducha přímo děsí.A tak v pohádkách naší provenience jen pokračuje přinejmenším třista let staré tažení proti vyšším stavům, ať už ve smyslu duchovním nebo sociálním,proti všem,kteří se neohtějí pást se stádem nebo na dohled.Studánka živé vody je zkalena,znečištěna,pobořena,dílo zmaru téměř dokonáno.

O zelenám hrášku

Byl jednou jeden zelenej hrášek a ten hrášek byl zaletovanej v pikalo. Na pikalo byla nálepka s obrázkem lusku ze kterého ten hrášek vyloupli a cena a: PRŮTA MOCHOV.

Tohle všechno hrášek nevěděl, a tak se těšil, že ho jednou zasejou, a on vyklíčí a vyroste, a pokvete, a bude mít lusky a v luskách hrášky, a bude mu krásně, protože splnil svoje poslání.

A tak, když se jednoho dne ozvalo na pikalo škrábání a skřípání, a trochu se rozsvětlilo a pak úplně rozednilo, myslel si, že nadešla jeho chvíle.

Teď teprve viděl, kolik má kolem sebe bratříčků a bylo mu vesele.

A když najednou hrrr...., vysypal se i s bratříčky do něčeho měkkýho a voňavýho, řekl si: ach! to už mě zaseli.

Čekal, kdy začne klíčit, ale netrvalo dlouho, něco bodlinatýho rozhrnulo prsť, nabodlo ho to s ještě několika bratříčky, a hupť než stačil vykřiknout: né! já chci klíčit a růst, a kvést, a mít lusky a v luskách zelený hrášky, tak čelist pána udělalo žvajk, a stolička vpravo nahoře se zlatou korunkou chroup o stoličku vpravo dole bez zlatý korunky. A bylo po hrášku.

Tak se aspoň nedozvěděl, že byl sterilovanej, a že by stejně nevyklíčil a nevyrost a nekvet, a neměl lusky ani mladý hrášky.

Lochkovská cementárna

Hodně věcí lze lidem přiblížit přirovnáním, ale okolí cementárnyť to ne. Nejde zastavit se, ukázat a říct: hele, tak tady to vypadá jako u lochkovský cementárny. Ne, takový okolí je jenom jedno = okolí lochkovský cementárny.

Zrovna tak švestky. Švestky u hodně prašný silnice vypadají sice zdánlivě stejně šedě, ale švestky u lochkovský cementárny se na rozdíl od těch u silnice nedají jíst ani po umytí. Nedají se jíst totiž vůbec. To by sice cimentová krusta povolila, kdyby se na ni vzalo kladivo, ale zároveň by povolila i vlastní švestka s peckou. A zrovna tak jabka. Jen na jabka z okolí lochkovský cementárny se bere drátěnej kartáč.

A je toho ještě spousta, co dělá okolí cementárny jedinečným. Listí stromů, vodizený o barvy podzimu nepoletuje, když přído jeho čas, ostrým podzimním vzduchem, ale spadne při prvním větším poryvu větru nerás, a krajem to zarachotí, jako když se sype štěrk ze sklápěcího náklaďáku. Stromy jsou bolý v okamžiku. Mimo borovice ovšem. Ty zůstávají celej rok stejný. Při hrozně moc dobrý vůli a přimhouření obou očí =u lidí s vadou zraku při sejmutí brejlí= si člověk může říct: jsou jakoby vojíněný. Než si ovšem v básnickým rozmaru utrhne větvičku. Je betonová.

Vlastně celej ten les tam vypadá betonovej. Jako kdyby ňákej člověk, kterej si umínil postavit vilu, nakoupil cement, a cihly mu furt no a nevezli, a jemu z toho čekání na cihly ruplo v hlavě, a tak si místo cihel kupoval díl a díl cement, kterej byl k dostání, a nakonec si místo baráku postavil les.

Babička na zápraží domečku vypadá jako vycpená figurína, kterou tam zapomněli několik let. Jenže babička čipera je tam jen chvi=

ličku. Šla se naivně podívat, jestli snad neuhlídá sluníčko. Neuhlídala, starostlivě se podívala na oblohu hrozící deštěm, plácla se rukama po sukni a balence =což by bylo po prvních kapkách deště už dolně zbytečný= a zmizela, obklopená oblakem cementu, v předsíňce chalupy.

Okolí lochkovský cementárny je šedivej svět. Přesto si tam lidi pěstujou kytky, i když krásu jejich květů můžou obdivovat jen krátce. Dělají to takhle: dejme tomu růže. Má poupě, šedivý poupě, zazděný cementem, ale plný síly a plný vůle k rozpuku. Na takový poupě navlíknou místní lidi igelitovej pytlík a čekají. Dohadujou se u večeře: tak co myslíte? Zejtra ráno nebo navečer? A pak za nákou chvíli, vnučka nehtem odloupne z pytlíku kousek krusty, nakoukne, a zakřičí: už! honem! Rodina se seběhne. Stojí okolo růžovýho keře; babička, dědeček, vnučka s maminkou, tatínek s připravenym fotoaparátem, někdy i pár závistivejch sousedů. Rozvaž pytlík, řekne tatínek a natáhne závěrku. Jéé, to je krásná! Ano, je to krásná rudá, nachově ojíněná růžička. Jenže jenom krátce. Začíná šednout před očima. Jsou tři alternativy: ustřihnout a dát do vázy, a tak si prodloužit na čas požitek, nebo ovázat znova pytlíkem a sentaa si nehtem udělat špehýrku, anebo nechat cementu co jeho jest. Dělají to tam lidi tak i tak.

Jen jedna holčička si o prázdninách postavila nad růžovým keřem stan a bydlela tam s rozkvetlou růží tak dlouho, dokud jí neopadly okvětní plátky. Stan pak tatínek rozřezal pilou na čtvercové kusy a udělal z nich střechu na králíkárně. Přešlo tehdy, ten týden. Holčička měla ale po prázdninách ve škole co vyprávět: bydlela s růžičkou.

Koho by to napadlo jinde, než v Lochkově. Je to jinej svět.

==========

v e r i a c e

osvícení	zázrak	neslyšný smích
vnuknutí	překvapení	smích a pláč =radost,st
náhoda	pozoruhodnost	radost a smut
inspirace	zajímavost	uspokojení
nepozornost	zvyk	mechanické pracování

providelné kmení
kmení
hlad a radostná hostina
rafinovaná strava a post
svěží snídaně
voda živá a mrtvá

==========

VOLNÁ MÍSTA

Neprofesionálního výtvarníka přijme ihned redakce časopisu LH pro samostatnou práci na grafické úpravě listu. Zn.: schopnost mutace vítána.
1 K 2-79

NÁJEM

Urychleně najmeme na 24 hodin v roce některý hrad v českém království. Včasné předvedení Konráda z Valdheimu v těžech je pro udržení identity lázeňství nezbytné. Zn.: prostorná sněmovní síň.
2 K 1-79

Dobře zaplatím tomu, kdo pronajme nebo poskytne informaci o koruně vzrostlého stromu, vhodného k nocování, na méně frekventovaném místě bez výhledu na objekty postavené po roce 1850. Rozpětí zá věsného lehátka 3.8 m, váha 78 kg, min. 6.5 m nad úrovní terénu. Podm. okolí Prahy nebo jižní Čechy. Zn.: Příše a borovice vítány.
4 K 1-79

Najmu jezero neb větší rybník s několika tucty pramic k uspořádání vodní slavnosti. Podm. min. jeden hrám větších rozměrů pro komorní orchestr. Zn.: ostrov vítán.
1 K 2-80

Kdo pronajme, prodá poskytne suchou jeskyni na odlehlém místě? Zn.: kreditaci.
2 K 2-80

Najmeme k stálému užívání místnost větších rozměrů se zvláštním vchodem nebo menší samostatný přístřešek v dosahu městské dopravy. Zn.: pro loutkové divadlo.
3 K 2-80

KOUPĚ

Prodejte nebo zapůjčte výkresy a plány na perpetum mobile. Zn.: typ nerozhoduje.
8 K 2-79

Koupím nebo převezmu zaběhnutou převoznickou živnost v jižních či středních Čechách. Zn.: čistý tok.
4 K 4-80

Koupím neb pronajmu jakýkoliv hvězdářský dalekohled. Zn.: Spěchá.
2 K 2-79

Kdo prodá větrnou harmoniku neb zapůjčí toch, dokumentaci k jejímu sestrojení? Zn.: typ do r. 1914.
5 K 2-80

Koupím starý neb ohmatený Globus. Zn.: větší rozměry preferovány.
7 K 2-79

Nabídněte ke koupi nebo poskytněte informace o několika - petrových mlýnech na cukroví v jakémkoliv množství. Podm. tradiční materiál. Zn.: k výrobě domácích fontán.
1 K 1-79

Koupíme pětikolo, případně i čtyřkolo s přívěsným vozíkem-kočárkem, vhodné pro závod s vlakem na trati Kralupy-Velvary. Cena a event výrobce jistě, část případného dodavatele na provozu vítána. Zn.: přívěsný vozík není podmínkou.
2 K 1-79

RŮZNÉ

Pro plánovanou akci „Pobyt mimo civilizaci“ přijímá redakce veškeré informace o zdrojích obživy, technologiích, prostorech a obdobích, ve kterých lze uskutečnit měsíční pobyt několikačlenné skupiny bez vybavení potravinami, bez tábornického zařízení a bez ohně.
5 K 2-79

Nabídněte návody na dětské hry vašich rodičů. Zn.: hodně jistá.
9 K 2-79

Redakce přijímá foto zajímavých nápisů na zdech pro nově zavedenou rubriku věnovanou tomuto tradičnímu literárnímu projevu. Zn.: nemáte-li fotoaparát, zašlete alespoň popis.
10 K 2-79

Hledáme odborníka k provedení slavnostního ohňostroje. Zn.: pestré barvy.
6 K 2-80

Kdo poskytne informace o 4 andělích, kteří se loni ztratili. Zn.: zeslouží Čechova zostu?
7 K 2-80

ROLNIČKY!

nepostradatelné

rekvizity

dnešní doby

Za přijatelné ceny

nabízí

DIVADELNÍ SLUŽBA

v Karlově ulici

hned vedle vinárny

U lišky Bystroušky

ALESPOŇ

JEDEN

KOTRMELEC

DENNĚ

NA

VEŘEJNÉM

MÍSTĚ!

INFORMACE PRO POTENCIÁLNÍ PŘEDPLATITELE
DO KAŠPARA A LÁZEŇSKÉHO HOSTA

Čtyři artikuly lázeňské:

1. Odmítáme tradiční zdroje poznání-životní styl považujeme za jedinou komunikační sféru.
2. Realizací dětských nápadů se pokoušíme změnit současnou vizi světa a mystifikacemi posunout hranice její pravděpodobnosti.
3. Za nejpřiměřenější vnější projev této zcela nové situace pokládáme kašpařství.
4. Nehledáme profesionální kvality. Obracíme se k silám vykořeněným a nepřekultivovaným.

KAŠPAR - oběžník, jehož účelem je kontakt a udržení lázeňské atmosféry mezi účastníky našeho experimentu. Vychází přibližně ohněsíc.

LÁZEŇSKÝ HOST - je retrospektivní výběr z několika oběžníků i původních materiálů dosud nezveřejněných. Jeho účelem je hodnocení vývoje zmíněného experimentu.

Charakter příspěvků:

Časopis vzniká z rozmanitých materiálů. Zveřejňujeme i torza a jedinou větu jsme často ochotni pokládat za hotový útvar. Hlavním kriteriem je provoditelnost, možnost praktické aplikace, hledání koeficientu, který mění hodnotu konání. Rovněž kašpařství je trvalým faktorem. Nepochybujeme o tom, že zkoumání životního stylu vyžaduje nesmírnou šíři záběru.

Pravidelné rubriky LH:

1. Materiály převzaté. Většinou překlady, základní kompoziční prvek časopisu, zrcadlo rozmanitosti ve všech nám zatím dostupných průnětech. Je usměrněným chaosem, do kterého komponujeme své představy o životním stylu. Nezabýváme se věcmi zevrubně, ale pokoušíme se získat informace o vzdálených, nezcela ověřitelných, zdánlivě nepropojených či protikladných aspektech světa, kterých se tak můžeme neustále dotýkat a pociťovat tak jejich závratnou mnohost.
2. Recepty. Vlastní, převzaté, smyšlené.
3. Žádosti. Určené k okamžitému použití pochyb vystřižením z Kašpara či LH!

ČAJOVÝ OBŘAD

Heslo ze Slovníku zenu od Ernesta Wooda, vydaného poprvé roku 1967 nakladatelstvím Philosophical Library v New Yorku.

W japonštině cha-no-yu. Slovo „obřad" není přesným postižením japonského významu slova, protože žádná předepsaná forma, která by mělo být dosaženo, neexistuje, leč by se dalo říci, že touto formou je snaha vyvarovat se úspěchu. Ani vstup v meditaci nelze pokládat za úspěch. Čajový obřad je vnější produktivní formou sil, vedoucích k vnitřnímu míru sebejsoucna, žitím bez zabývání se jakoukoliv jinou věcí nebo věcmi, formou jejich překonání nebo osvobození se od nich. Okolnosti by při této příležitosti neměly být stereotypní ani podivu hodné, ani by neměly representovat nějaký úspěch nebo výsledek, leč by byly únikem od dovršení k jednoduchosti nesilí, do situace nevyžadující přizpůsobení. Tyto základní předpisy se však rozrostly do značného množství „správností", týkající se všech detailů zařízení a postupů, takže během šestnáctého století došlo k zformulování víc než stovky pravidel. Všechny byly ovšem jen pouhými návody na přirozenost, což to zní paradoxně, když uvážíme množství nepřirozených návyků a myšlenek, od kterých mají být hosté osvobozeni. Tento užitečný paradox, tak typicky zenistický, je vystižen v jednom z pravidel, které tvrdí, že ten, kdo si přeje pokračovat v „čajové cestě", musí být sám sobě učitelem. Obvykle vypadá čajový obřad tak, že se v podlaze nachází prohlubeň pro ohniště; na ohništi je umístěn železný kotlík s vařící vodou, která se nabírá naběračkou a vylévá do mísek. Do těch je lžící nasypán některý druh zeleného čaje a v jemném prášku a dobře zamíchán čajovou metlou. Mísa je pak podána hostu, který nápoj pomalu usrkává, a s ostatními hosty nejprve tiše diskutuje o nějakém uměleckém nebo filosofickém problému, pak všichni zalknou, usrkávají svůj čaj a naslouchají zpěvu kotlíku.

4. Zdravověda. Lázeňská.
5. Naléhavá sdělení. Odposlouchané i myšlené krátké monology iracionálního charakteru, pohledy na svět či jeho jednotlivé aspekty z neobvyklých úhlů.
6. Galerie starých kapitánů. Charakteristika postavy, její typické a objevné projevy, náznaky konání.
7. Dobro. Odposlouchané i myšlené dialogy, idiotsky situované do prostředí japonských klášterů a čajových zahrad. Příběhy ze života, hodné následování, rozvitá forma naléhavých sdělení.
8. Stvaniče na rozum. Výhradně nepodložené filosofické hypotézy, ve kterých jsou rozumu kladeny léčky a ve kterých je štván po lesích tak, aby vznikaly pochybnosti o autorově svéprávnosti.
9. Reklamy. Rozsanité doporučení ve všech sférách životního stylu.
10. Inzerce. Na rozdíl od ostatních rubrik je prosta mystifikací, slouží jen k praktickým potřebám čtenářů a redakce.
11. Literární příloha. Vlastní i převzatá próza a poesie, jejíž literární hodnota je nesporná, avšak nelázeňská.

JAKÝMKOLIV

POŽITÍM

PŘISPĚVKEM

SE SEŽVÁM

ABSOLUTNÍM

NAŠEHO ČASOPISU !!

Čajovna:

Toto architektonické dílo se všeobecně pokládá za úzce spojené se zenem, a to především kvůli náladě, kterou dokáže evokovat. Zaprvé hospodárností, která jí odlišuje dokonce i od jednoduchých forem a zařízení prostých japonských domů. Ve svých povšechných rysech -došková střecha, jednoduché zdi, nerovný strop, hrubá tesařská práce, nízké dveře, deset čtvercových stop podlahového prostoru- vše směřuje k pocitu pokojného bytí, pryč od rušivých objektů a myšlenek. Je umístěna nedaleko o obytného domu, který bývá přeplněn myšlenkami na manipulaci s věcmi a jejich vzájemné porovnávání. „Čajové věci„ mají být naopak co nejprostší; nevzbuzující myšlenky na úspěch či jakékoliv klasifikování. Cestička, která k ní vede, má procházet kouskem zahrady, která je obrazem přírodní prostoty a odvrací se od jakýchkoliv vazeb. Výsledkem není pocit únavy, ale spokojenosti a vyrovnanosti. Čaj sám má chuť, která nemá žádný vztah ani ke stimulaci ani k úlevě. Celá situace ústí k „člověku, který se nachází ve stavu pokoje a míru„ ,nezabývá se věcmi ani před nimi z únavy neutíká. Čajoví mistři byli pokládáni za tak výtečně obeznámené s duchem zenu -v termínech buddhismu-, či harmonií „nebe a země„ neboli ducha a roucha, těla -v termínech tao-, že jejich rady v oblasti architektury a výtvarného umění byly všeobecně vyhledávány.

Sv.František z Assissi:

Bratře Leone, kéž by Bůh dal, aby menší bratři byli všude na Zemi příkladem ctnosti a bohabojnosti. Ale zapiš si to a věz, že to ještě není dokonalá radost. Bratře Leone, kdyby menší bratři navraceli zrak slepým, uzdravovali mrzáky, vyhnali ďábla, vraceli sluch hluchým, nohy chromým, kdyby dokonce po čtyřech dnech křísili mrtvé, zapiš si, že ani to ještě není dokonalá radost. Bratře Leone, kdyby dovedli prorokovat a zjevovat nejen věci budoucí, ale také tajemství svědomí a duší, kdyby rozuměli všem jazykům a vědám, všem písmům, zapiš si, že ani to ještě není dokonalá radost. Bratře Leone, ty jehňátko boží, kdyby menší bratři rozuměli řeči andělů, znali běh hvězd i řeč bylin, kdyby uměli nalézt poklady země,kdyby jim byly zjeveny síly ptáků, ryb ,zvířat,lidí, stromů, balvanů,kořenů a vod, zapiš si, že ani to ještě není dokonalá radost. Bratře Leone, kdyby menší bratři uměli tak dobře kázat, že by všecky nevěřící obrátili na víru Kristovu, zapiš si, že ani to ještě není dokonalá radost. Bratr Leon: Otče, pověz mi, proboh, v čem tedy spočívá dokonalá radost? František: Zaklepejme nyní na chrám Panny Marie andělské, promoklí, prošlehlí, ublácení, na pokraji smrti hladem. A když se na nás fortnýř zlostně osopí a řekne:Kdo jste? a na naši odpověď, že jsme dva bratři, odpoví: lžete, jste tuláci, kteří klamou svět s okrádají chudáky o almužnu! Jděte po svých! a nepřijme nás, ale nechá nás stát do večera před vraty, drkotající zuby, v dešti a sněhu, ztuhlé zimou a hladové, a když takto potupeni a odehnáni všechno trpělivě a bez reptání snesemo, když si v pokoře a slitování pomyslíme, že ten fortnýř nás zná, ale že mu tak přikazuje mluvit Bůh, pak si zapiš bratře Leone, že právě v tom je dokonalá radost. Neboť nejvyšší milost a dar, jakým duch svatý obdařil přátelo, je milost přemáhat sami sebe a trpět protivenství, hanbu a pokořování pro lásku Ježíše Krista.

CARLOS CASTANEDA : PŘÍSEHY O MOCI

Výňatek z poslední knihy amerického antropologa C.Castanedy „Tales of Power„ ,poprvé vydané ve Spojených Státech v roce 1974. Právě tak jako v předcházejících třech knihách -část 1.knihy,Teachings of Don Juan, vyšla v překladu v Kahcaru 2-79 a 1-80, popisuje Castaneda své dlouhé učednická léta u indiánského kouzelníka z kmene Yaqui v Mexiku, Dona Juana. Jeho další dvě knihy vyšly pod názvy „A Separate Reality„ a „Journey to Ixtlan„.

Prvním činem učitele je uvést do hry myšlenku, že svět tak jak jej vidíme, je pouhým hlediskem na svět, popisem světa.

Mozek vypadá ze hry v okamžiku, kdy se překročí bezpečné hranice jeho co do rozměrů skrovného světa.

Don Juan: „Kouzelnické vysvětlení je jen dalším z kouzelníkových triků.

Castaneda:„Jak to? Co tím myslíš?, zeptal jsem se znepokojeně.

„Uvidíš sám. Ale nech mne pokračovat. Kouzelníci tvrdí, že se nacházíme uvnitř jakési bubliny. Jsme do ní umístěni okamžikem zrození. Bublina je zpočátku otevřená, pak se začne uzavírat, až je nakonec uzavřena zcela nepronikavě. Ta bublina je naše vnímání. Žijeme uvnitř ní celý život. A to, čeho jsme svědky na jejích kulatých zdech, není ničím jiným, než naším vlastním zrcadlením„.

Sklonil hlavu a podíval se na mne. Ochichtnul se.

„Teď jsi na řadě s námitkou„ , řekl.

Zasmál jsem se. Jeho varování před kouzelnickým vysvětlením plus rozpoznání dotyhodného rozsahu jeho vědomí na mne konečně začalo vybírat svou daň.

„S jakou námitkou jsem měl přijít?„ , zeptal jsem se.

„Jestliže to, čeho jsme svědky na zdech stěnách bubliny, je naše vlastní zrcadlení, pak je toto zrcadlení skutečnou věcí„ , řekl s důrazem.

„To není špatná námitka„ řekl jsem se žertovným nádechem.

Můj mozek mohl zatím jeho vývody snadno sledovat .

„To, co se zrcadlí, je naše představa o světě„ řekl.„Tato představa je nejprve popisem, který je nám vnucován od okamžiku našeho zrození, až do té doby, kdy jejím upoutána plně naše pozornost a s popisu se stane hlediskem. Úkolem učitele je znovunaučení tohoto hlediska takovým způsobem, aby světelné bytí -pozn.překl.: v originálu „luminous being„ , v učení Dona Juana skutečná, skrytá podstata člověka i všeho ostatního- bylo připraveno na dobu, kdy dobrodinec svému bublinu otevře„ - pozn.překl.: v orig.„benefactor„ , je protipólem učitele; každý žák má jak dobrodince tak učitele a každý se zabývá jinými aspekty učení-.

Pohroužil se do další nastudované pauzy a pak udělal další poznámku o mé nedostatečné pozornosti, protože jsem nevznesl vhodnou námitku či otázku.

„Na co jsem se měl zeptat teď?„ otázal jsem se.

„Na to, proč by se vůbec měla bublina otvírat„ odpověděl.

Zasmál se nahlas a poplácal mne po zádech, když jsem řekl:

„To není špatná otázka!„

„Samozřejmě!„ zvolal. „Pro tebe to musí být dobrá otázka, když je tvá vlastní!„

„Bublina se otvírá proto, aby umožnila světelnému bytí představu o jeho úplnosti„ pokračoval. „Nazývat celou záležitost bublinou je přirozené jen hovorovým obratem, v tomto případě však docela přesným„.

„Delikátní manévr uvedení světelného bytí v úplnost sebe sama vyžaduje, aby učitel pracoval zvnitřku bubliny a dobrodinec zvenku. Učitel přeskupí představu o světě. Tuto představu jsem nazval ostrovem tonality. Řekl jsem také, že všechno co jsme se nachází právě na tomto ostrově. Kouzelnická vysvětlení tvrdí, že ostrov tonality je utvářen naším vnímáním, které bylo vycvičeno zaostřovat se jen na určité elementy; každý z těchto elementů a všechny dohromady zároveň vytvářejí naši představu o světě. Úkolem učitele, pokud se týká vnímání žáka, spočívá v přeskupení všech elementů na ostrově tak, aby se nacházely jen v jedné polovině bubliny. Už by jsi měl vědět, že vyčištění a přeskupení ostrova tonality znamená, že se všechny elementy seskupí na straně rozumu. Mojím úkolem bylo rozházet tvé navyklé představy o světě; nikoliv je zničit, ale přinutit, aby se zformovaly na straně rozumu. Vedl jsi si při tom lépe, než by si vedl kdokoliv z těch, které znám„.

Nakreslil na skálu imaginární kruh a rozpůlil ho vertikálním diametrem. Řekl, že umění učitele spočívá v tom, aby přinutil svého žáka seskupit svoji představu v pravé polovině bubliny.

„Proč právě v pravé polovině?„ zeptal jsem se.

„Je to strana tonality„ řekl. „Učitel se vždy obrací k této straně a ukáže svému žáku na jedné straně pravou válečnickou stezku a přinutí ho k umělenosti a střízlivosti, síle charakteru i těla; na druhé straně mu ukáže nemyslitelné, ale reálné situace, s kterými se žák nedokáže vyrovnat, a tak ho přinutí k přiznání, že rozum, přestože je nádherným darem, pokrývá pouze nepatrnou oblast. Jakmile je válečník konfrontován se svou neschopností vysvětlit si všechno rozumem, sejde z cesty a začne svůj poražený rozum bránit, a ktomuto účelu kolem sebe shromáždí vše, co má k dispozici. Učitel se ho snaží nemilosrdně tisknout tak, aby se celá jeho představa o světě dostala do jedné poloviny bubliny. Druhá polovina, ta, která byla vyčištěna, pak může být obsazena tím, co pojmenovali kouzelníci „vůlí„ -pozn.překl.: v orig.„will„.

Ještě lépe to lze vysvětlit tak, že úkolem učitele je vytřít dočista jednu polovinu bubliny a v druhé polovině vše přerovnat. Úkolem dobrodince je pak otevření bubliny na té straně, která je čistá. Jakmile je jednou pečeť zlomena, není už válečník stejným člověkem jako předtím. V ten okamžik ovládne svoji úplnost. Polovina bubliny se stává konečným střediskem rozumu, tonality, druhá polovina konečným střediskem vůle, nagality -pozn.překl.: v orig. „tonality„ a „nagality„.-. Takový řád by se měl prosadit u každého; jakékoliv jiné uspořádání je nesmyslné a nízké, protože jde proti naší přirozenosti, olupuje nás o naše magické dědictví a snižuje nás k nicotě„.

Don Juan se postavil a rozepjal páže. Pak se chvíli procházel, aby uvolnil svaly. Začalo být chladno. Zeptal jsem se ho, jestli je to už všechno.

„Ukázka ještě ani nezačala„ vykřikl a rozesmál se. „Jsme teprve na samém počátku„.

Příště další část z 1.knihy C.Castanédy :Teachings of don Juan.

T I B E T S K Á K N I H A M R T V Ý C H

neboli

POSMRTNÉ PROŽITKY V ROVINĚ BARDO.

podle lámy Kazi-Dawa Samdupa

sepsal a vydal W.Y. Evans-Wentz

Poprvé publikováno v Oxford University Press,

Londýn 1927

Se vzpomínkou na zesnulé rodiče věnuji tuto knihu svým učitelům náboženským i světským v Evropě, v Americe i na Východě.

Proti své vůli bude umírat ten, kdo se nenaučil žít. Nauč se umírat a budeš umět i žít.

Kniha o umění umírání

Cokoliv je zde, je i tam; to, co je tam, je i zde. Ten, kdo to, co je zde, považuje za něco odlišného od toho, co je tam, se bude se smrtí setkávat stále.

Upanišada Katha

Předmluva k paperbackovému vydání

To, že život vychází ze smrti, což intuitivně vycítil i Sokrates, když se chystal vypít bolehlav a podstoupit smrt, netvrdí toto dílo na podkladě tradic nebo víry, ale na základě nepochybných svědectví jogínů, kteří vědomě zemřeli a pak znovu vstoupili do lidského těla.

Je-li toto dílo, odkázané Západu mudrci věčně zasněžených horských štítů tím, čím se chce jevit, pak je nabídkou důvěryhodného vedení v okamžiku smrti a v posmrtném stavu, kterým musí každý člověk nevyhnutelně projít, ale o kterém jen málokdo nabyl osvíceného pochopení; v takovém případě pak má toto dílo hodnotu neocenitelnou.

Průzkum člověka Neznámého metodou vědeckou a jogínskou, kt ktery nám předkládá tato kniha, je nesrovnatelně důležitější, než průzkum vnějšího prostoru. Skutečnost, že jsme dopravili nebo dopravíme naše tělesné schránky na měsíc, je jistě cenným příspěvkem k našim znalostem, jedná se však pouze o znalosti pomíjející. Konečným cílem člověka, jak nás učí mudrci, je jejich přesažení.

Dnes, právě tak jako v průběhu evropské renesance, kdy orientální vlivy inspirovaly vznik významných pojednání o umění umírání, sílí touha poznat co nejvíce z lidského původu i osudu. Velký učitel Bhagavan Sri Ramana Maharší z Tirumanamalaje v jižní Indii, zesnulý před krátkou dobou, mně neustále připomínal, že by si každý z nás měl neustále klást tyto otázky: „Kdo nebo co vlastně jsem? Proč jsem se vtělil do tohoto světa? Jaké je mé určení? Proč existují zrození a smrt?„

Jsou to nejvyšší otázky, které si může lidstvo klást; při jakémkoliv pokusu najít na ně odpověď nám nabízí pomoc tato kniha, o které mohu s radostí říci, že ji vzali všeobecně na vědomí nejen teologové různých vyznání, včetně katolíků a protestantů, ale i špičkoví vědci. Rovněž dr. C.G. Jung, vynikající psycholog, uznal její jedinečnou hodnotu a ve svém pronikavém psychologickém komentáři, který je zařazen v úvodu k tomuto dílu, říká, že „od chvíle, kdy byl Bardo Thödol poprvé publikován, je po dlouhá léta neustále mým společníkem a dlužím mu mnohé nejen za četné stimulující údaje a objevy, ale i za četné základní postuláty...

Podpora, kterou toto čtvrté americké vydání ve formě paperbacku dostalo od nakladatelství Oxford University Press, je sama o sobě důkazem stále vzrůstajícího zájmu o tuto knihu. Přál bych si, aby toto nové vydání podpořilo lepšímu vzájemnému pochopení mezi národy východu a západu, a na západě i rychlu pravému porozumění největšímu problému lidstva- problému zrození a smrti.

Přijímám rovněž příležitost, která mi byla tímto americkým vydáním nabídnuta, abych poděkoval těm, kteří v poslední době v přednáškách, časopisech i dopisech knihu zhodnotili, jako jsem již poděkoval těm, kteří tak učinili dříve. Právě oni umožnili knize takový úspěch.

A na závěr bych chtěl obrátit pozornost čtenářů k významným slovům, které jsou součástí proslovu na rozloučenou Milarepy, jednoho z nejoblíbenějších tibetských gurů: „složte v jedenoslek aspirací, meditacia praxí, a za pomoci experimentu pak dosáhnete pochopení... „pokládejte za jeden tento život, příští život i život v Bardo mezi nimi; přivykněte jim jako životu jedinému...

Praktickou aplikací těchto slov bude nadsvětský cíl, zjevený v této knize, pro nás dosažitelný právě tak -a o tom nás ujišťují gurové - jako pro Milarepu.

W.Y.E.-W., San Diego, California,
jednoho dne uprostřed léta 1959

Tuto předmluvu píši s vědomím nejhlubší vděčnosti. Západním světem nemohla být tomuto tibetskému pojednání o vědě o smrti a znovuzrození prokázána větší čest, než kterou jí prokázal největší západní psycholog C.G.Jung svým psychologickým komentářem, poprvé publikovaném ve švýcarském vydání Tibetské knihy mrtvých, Das Tibetanische Totenbuch, nakladatelstvím Rascher Verlag v Zurichu roku 1938, a poprvé zde uveřejněném v anglickém překladě. A žádný výklad tajného esoterického významu tohoto učení nemohl být sepsán fundovaněji, než to provedl v předmluvě k původnímu anglickému vydání učený láma Anagarika Govinda.

Jsem právě tak jako všichni, kteří budou knihu číst, dlužníkem dr.Junga a lámy Govindy za toto rozšířené a obohacené vydání a rovněž W.F.C.Wallevi za vytečný překlad psychologického komentáře dr.Junga z němčiny. Uznání a vděk patří také Bollingenove nadaci za udělení souhlasu k publikaci anglického překladu psychologického komentáře.

Každému členu lidské rodiny, vtělenému nyní na planetě Zemi, přináší tato kniha největší ze všech poselství. Odkrývá národům Západu vědu o smrti a znovuzrození tak jak ji až dosud znaly jen národy Východu.

Dokud musí lidstvo opouštět své tělesné schránky z masa a krve a prožívat smrt, pak je nejvyšší prospěšné znát jak se při příchodu smrti chovat. Láma Govinda nám umožní pochopit to, co hlásaly již starověké mysterie a upanišády: to, že neosvícený se se smrtí setkává neustále.

Avatar Kršna v Bhagavád Gítě říká, že na své početné smrti a znovuzrození se rozpomínají pouze osvícení. Argumenty neosvíceného člověka, který pouze proto, že sám nemá žádné vědomé vzpomínky na své přemnohé zrození a smrti, tvrdí, že je tato pasáž z Bhagávad Gíty i učení Buddhy nepravdivé, je vědecky neudržitelný. Oblast smyslového vnímání je u normálního člověka, jak lze prokázat, dosti chráněna a extrémně omezena. Existují objekty a barvy, které nemůže vidět, zvuky, které neslyší, vůně, které necítí, chuti, které nedokáže vnímat, a pocity, které nemůže pociťovat. Za jeho každodenním vědomím, o kterém předpokládá, že je to jeho jediné vědomí, jsou ještě jiná vědomí, o kterých nám vedí jogíni a světci, a o kterých nyní začínají shromažďovat jisté fakta i psychologové, zatím jim však rozumíme jen velmi málo. Láma Govinda v této souvislosti tvrdí, že vzpomínky na zapomenutou minulost, z kterých si každý z nás v tomto vtělení vybírá podíl, existují v úplnosti, v potenciálně realizovatelnýchvědomích.

Ve svém psychologickém komentáři dr.Jung poukazuje na Freudův první západní pokus o výzkum sexpodu, z animální sféry instinktu, na oblasti psychiky, která v tantrickém -1- lamaismu -2-

---

1- pozn.překl.: tantra je speciální manifestací indického cítění, umění a náboženství a může být pochopena pouze lidmi, kteří jsou schopni vnitřní meditativní akce. Neexistuje žádná snadná definice, protože má mnoho variací. Snad se dá říci, že se jedná o kult extáze, zaostřený na vizi kosmické sexuality. Tato vize obsahuje životní styly, rituály, magii, mýty, filosofii, komplex znaků a symbolů.

2- pozn.překl.: tibetsko-mongolská forma buddhismu

koresponduje se Bidpa Bardo neboli stavem reinkarnace; ve vstupu do „okultní„ sféry zanránily Freudovi jen ospravedlnitelné metafyzické obavy. V tomto ohledu se Freud choval jako typický non-orientálec a spoutal se omezeními, které na sebe sám uvalil. Tato omezení západní vědy, velmi podobná omezením, která na sebe uvalila i západní teologie tím, že odmítla brát v úvahu esoterické prvky křesťanské tradice, však nemohou natrvalo zadržet psychologický výzkum. Dr.Jung sám daleko překročil hranice, které si stanovil Freud, jeho přímý předchůdce. „Pro Freudovu teorii je proto nemožné„ tvrdí dr.Jung, „dosáhnout něčeho jiného, než v základě negativního hodnocení nevědomí„ -toho nevědomí, v kterém jsou zřejmě nezničitelně uskladněny, jak se domnívá dr.Jung, úplné záznamy o minulosti lidstva. K paralelnímu závěru dospěl pomocí východní vědy i láma Govinda.

Dr.Jung rovněž říká, že „psychoanalytici již prosondovali vzpomínky na nitroděložní stavy. Kdyby freudovská psychoanalýza uspěla a postoupila ještě dále, dostala by se jistě přes Bidpa Bardo zezadu do nižších vrstev Chönyid Bardo„. Poukazuje však zároveň na to, že s vyzhrojí našich biologických idejí by nemohl takový podnik úspěšně skončit. K tomu by bylo třeba zcela jiného typu filosofické přípravy, než je naše, založená na současných vědeckých předpokladech. Kdyby však přesto byla tato cesta trvale zkoušena, zavedla by nás nakonec přinejmenším k postulátu pre-děložní existence, opravdovému životu Bardo.

Ve výzkumu psychického života člověka již západní psychologové Freuda překonali a dostanou se ještě mnohem dále, až zabrání metafyzickému strachu stát u brány do říše okultismu. Tento závěr se objevuje i v dalším prohlášení dr.Junga:

„Domnívám se, že můžeme prohlásit za skutečnost, že se racionalizující západní mysl s pomocí psychoanalýzy zbavila toho, co by se dalo nazvat neurostismem stavu Bidpa -neboli znovuzrození- a nekritickým předpokladem, že vše psychologické je subjektivní a osobní se dostala na své cestě k nevyhnutelné zastávce. Ale i tak byl tento posun velkým ziskem a umožnil nám další krok za náš vědomý život„.

To, že naši západní vědci zkoumají nyní důležitou nauku o preexistenci a znovuzrození, o které mnozí z nejosvícenějších lidí všech známých epoch tvrdili, že je realizovatelná, je faktem dalekosahající historické důležitosti. A zdá se, že někteří západní vědci se přibližují k tomu místu na cestě vědeckého pokroku, na kterém jsou vzhledem k nálezům asijských mudrců dlouho před vynořením západní vědy Západ a Východ předurčeny k setkání ve vzájemném porozumění.

Dříve, než bude tohoto žádoucího porozumění dosaženo, však zde musí být, podle názoru dr.C.G.Junga, „zcela odlišný způsob filosofické přípravy„ ,než je ta dnešní, „založená na existujících biologických idejích západu„. Nebudou to nakonec „heretičtí„ západní psychologové, připravení k vyznačení nové cesty výzkumu, kteří přispějí k odstranění nedostatků v psychologických technikách východní jógy, o kterých píše ve svém úvodu láma Govinda? Věřím, že ano. Podle mého názoru nebude tolik hledaného pochopení lidského psyché dosaženo přiznávané nedostatečnými freudovskými metodami, které jsou nyní tak v módě, psychoanalyzováním subjektu, ale meditací a komplexní psychoanalýzou, tak jak jí praktikují mistři jógy a jak ji předpisuje Buddha. Věřím také, že nakonec západní i východní věda splynou ve vědu jedinou.

Bude-li toto dlouho očekávané splynutí dovršeno, nebude již déle pochybností, klamných argumentací ani nemoudrých a nevědeckých prokletí církevních koncilů, namířených proti svrchované nauce o pre-existenci a znovuzrození, na které je Bardo Thödol založeno. Pak budou ospravedlněni při obhajobě této nauky jejím pythagoras, Palton, Plotinus, gnostičtí křesťané, Kriš na a Buddha, ale i kněží starověkých egyptských, řeckých a římských mysterií, a druidové keltského světa. Západní člověk se probudí z dřímoty nevědomosti, do které byl hypnoticky uveden chybnou ortodoxností, pozdraví s otevřenýma očima své dlouho zanedbávané bratry, moudré lidi Východu.

Jak jsem již vyložil ve své první vědecké práci, The Fairy-Faith in Celtic Countries - Čarovná víra v keltských zemích-, před 44 lety, obsahuje postulát znovuzrození vědecké rozšíření a opravení Darwinovy koncepce evolučního zákona, kterým na své cestě skrz cykly zrození a smrti, jak věřili naši ctění předci, evropští druidové před dvacetipěti a více staletími, člověk dosahuje v psychické a duchovní sféře na konci evolučního toku dokonalosti, které je v současnosti tak vzdálen.

Přál bych si, aby toto třetí vydání prvního svazku oxfordské tibetské řady přineslo všem, kteří jej budou číst, mnohá naučení. A zároveň bych byl šťasten, kdyby věnovali pozornost vážné výstraze, kterou tato kniha obsahuje, a neprozmrhali v bezcenných činnostech tohoto světa nejvyšší příležitost poskytnutou vtělením v člověka, abychom vlastní duchovní neprozíravostí neodešli z tohoto života po duchovní stránce s prázdnými rukama.

San Diego, California, Velikonoce 1955 W.Y.E.-W.

Připomínka Šri Kršny:

> Mnoho životů jsme Arjuno oba prožili,
> já si všechny pamatuji, ty ani jeden.
>
> Bhagávad Gíta, iv. 5

Otroctví znovuzrození:

> Po čem člověk touží, takový má i osud.
> Jaká je jeho touha, taková je i jeho vůle;
> a jaká je jeho vůle, takové jsou i jeho činy;
> a jaké jsou jeho činy, taková je i jeho odměna,
> ať už v dobrém či špatném smyslu.
> Člověk jedná podle tužeb, ke kterým lne.
> Po smrti přechází do dalšího světa
> a nese si sebou v mysli jemné otisky svých činů;
> po žni těchto skutků se opět vrací do světa činu.
> Ten, kdo v sobě přechovává touhu,
> se nepřestává rodit stále znovu.
>
> Brihadaranyaka Upanišáda

Svoboda od znovuzrození:

Ten, komu chybí smysl pro rozlišování
a jehož mysl je nestálá a srdce nečisté,
nedosáhne nikdy svého cíle,
ale rodí se znovu znovu.
Ten, kdo nabyde schopnost rozlišování,
jehož mysl se ustálí a srdce vyčistí,
cíle dosáhne a vícekrát se již nezrodí.

Katha Upanišáde

Předmluva k druhému vydání

Poselství této knihy:

Při přípravě tohoto vydání Tibetské knihy mrtvých k otištění jsem byl přizván, abych v dodatečné předmluvě vysvětlil základní poselství knihy národům Západu, zamilovaným do utilitarismu a fyzické existence na tomto světě a silně poutané tělesnou smyslností.

Poselství spočívá v tom, že umění umírání je právě tak důležité jako umění žití -neboli znovuzrození-, jehož je smrt dovršením a shrnutím; budoucnost bytí je závislá, a to snad zcela, na správně kontrolované smrti, jak zdůrazňuje druhá část knihy, nazvaná umění reinkarnace.

Umění umírání, jak naznačuje již rituál smrti, spojovaný se zasvěcením do starověkých mysterií, o kterých mluví Apuleius-1-

---

1 -o tomto předsmrtném prožitku smrti, pravděpodobně mimo tělo, říká Apuleius ve svých Metamorfozách,XI, 23:,,přitáhl jsem se blížeji k pomezí smrti. Šlapal jsem na Proserpyn práh-v království smrti-. Zrodil jsem se ze všech elementů a vrátil se opět na zem,,. Umění vzdálit se z těla nebo přemístění vědomí z pozemské roviny k nějaké jiné je stále praktikováno v Tibetu, kde je známo jako Pho-wa. Viz W.Y.Evans-Wentz:Tibetská jóga a tajné nauky -Tibetan Yoga and Secret Doctrines-,Oxford University Press, Londýn 1935, str.169-70, 246-76. Mezi známějšími zasvěceními, kteří ve svých zachovaných spisech mají podobné zmínky o rituálu smrti jako Apuleius, ale obvykle v zastřenější formě, je i Aeschylus, zakladatel řeckého dramatu, Pindar, řecký básník, Plato, žák Pythagora, Plutarch, řecký životopisec, Cicero, římský řečník a státník, Plotinus, neoplatonik, a jeho žáci Porphyry a Iamblichus. Cicero, radující se ze svého právě získaného zasvěceneckého osvícení, píše:,,konečně máme důvod k životu; a dychtíme nejen po životě, ale kojíme se nadějí ve smrt,, -De Legibus,II,14, překlad A.Moreta v jeho Kings and Gods of Egypt, New York a Londýn 1912, str.194. Ve stejném kontextu tvrdí A.Moret:,,Tentýž pocit nalezneme v nápisu jednoho zasvěceneo do eleusinských mysterií:,,Zři! Je to velká záhada, která k nám přichází od požehnaného; to, že pro smrtelníky není již smrt zlem, ale blahem,,. A Plutarch ve své Nesmrtelnosti duše hovoří o ,,lidském davu, který není zasvěcen a očištěn, a který lne k blátové louži -smyslnosti-a boří se do bahna v temnotě, a ze strachu před smrtí lne ke svým bědám, nedůvěřujíc v blaho budoucnosti,,. A. Moret, Kings and Gods of Egypt,str.190.

neoplatonský filosof, sám zasvěcenec, a mnozí jiní zasvěcenci, a jak nám je předkládá egyptská kniha mrtvých, bylo zřejmě mnohem známější starověkým národům obývajícím středozemí, než jejich potomkům v Evropě a obou Amerikách.

Pro ty, kteří prošli tajným zážitkem posmrtální smrti, je správné umírání nesvěcenců, udělujícím jako úvodní rituál smrti sílu vědomě kontrolovat proces smrti a regenerace. V průběhu středověku a během renesance, která následovala, si Evropa ještě udržovala značné znalosti tajných učení, týkajících se smrti a chápala tak nejvyšší důležitost těchto znalostí; mnohé pojednání o umění umírání bylo tehdy běžně k dostání. Různé primitivní křesťanské církve, především řecká, římská, anglikánská, syrská, arménská a koptská, a jiné církve, mající svůj počátek ve dnech reformace, moudře vtělily do svých rituálů a obřadů mnohé principy tohoto předkřesťanského umění umírání. A dnes jsou tyto církve sociálně a kulturně ve snaze pomoci umírajícím v jasném kontrastu k lékařské vědě, omezené na tuto zemi, která nemá žádná průvodní slova, která by mohla umírajícího o posmrtném stavu sdělit, ale která naopak část o svými spornými praktikami spíše rozmnožuje než zmenšuje u svých pacientů na smrtelném lůžku, kterým s největší pravděpodobností podala otupující injekce a léky, nepodložené obavy a často i extrémní nechuť zemřít.

Tibetská kniha mrtvých nás však učí, že by se umírající měl ~~nemůže~~setkat se smrtí nejen klidně, s jasnou myslí a hrdinsky, ale i se správně vyvinutým a připraveným intelektem, mentálně přesahujícím v případě potřeby tělesné utrpení a slabost, což bude schopen snadno učinit, jestliže v průběhu aktivního života zdatně praktikoval umění žití a před smrtí i umění umírání. Když se Milarepa, svatý mistr jógy z Tibetu, připravoval na smrt, zvolil si k tomu nejen příznivé vnější prostředí v jeskyni Srilcho v Chubaru v Tibetu, ale i vnitřní stav duševní rovnováhy, aby byl připraven na blížící se nirvánu. Dokázal kontrolovat své tělo, oslabené po otravě nepřítelem chorobou a bolestí, a smrt přivítal písní jako vše přirozenou a nevyhnutelnou. Když přednesl své poslední naučení, spojené se závětí, a napomenutí na rozloučenou všem shromážděným žákům, složil improvizovaný hymnus, v kterém vděčně chválil svého gurua Marpu, jehož jméno se dochovalo v Milarepově biografii. Po přezpívání celého hymnu vstoupil do klidného stavu Samadhi a opustil svou tělesnou formu. Tak triumfálně zemřel Milarepa; právě tak jako světci a mudrci spásných vír všech dob. -1-

Ale na Západě, kde je umění umírání málo známé a zřídka praktikované, se běžně setkáváme s nechutí zemřít, což, jak naznačuje rituál Bardo, má nepříznivé následky. V Evropě i v Americe se podniká vše pro to, aby materialisticky orientovaná lékařská věda proces smrti oddálila a tudíž do něj zasahovala. Velmi často není umírajícím dovoleno zemřít ve svém domově, nebo, když už se do nemocnice dostali, v normálních, nerušených, duševních podmínkách. Smrt v nemocnici, s největší pravděpodobností pod vlivem mysl otupujících opiátů nebo za stimulace nějakým lékem, vpíchnutým do těla jen proto, aby umožnil umírajícímu lpět na životě tak dlouho jak je jen možné, nemůže mít jiný výsledek, než nechtěnou smrt, právě tak nechtěnou jako je smrt šokovaného vojáka na bojišti. Jako může být normální výsledek porodu narušen špatnými praktikami, může být narušen i normální výsledek procesu smrti.

1- viz W.Y.Evans-Wentz, Tibet's Great Yogi Milarepa, Velký tibetský jogín Milarepa, vydáno v Oxford University Press v Londýně v roce 1928, str. 243-304.

Východní mudrci se však domnívají, že navzdory těmto nešťastným okolnostem, které nyní západního člověka při umírání obklopují, může zároveň s růstem správného poznání zjistit, že ve všudypřítomném vesmíru, jehož nesmírnost se měří na miliony světelných let, vládne neomylný řád. Pozná, že cyklus nutnosti, krch existence staré víry druidů, kolo života a smrti jsou univerzální, že světy a slunce nemén než on sám a ostatní živí tvorové se opakovaně podrobují manifestaci ztělesnění, a každá z těchto mnoha manifestací je obklopena tím, co tibetští lámové nazývají Bardo, stavem nacházejícím se mezi smrtí a znovuzrozením.

Pomohou-li podnětná pozorování, obsažená v této nové předmluvě, vycházející z přeložených textů knihy, v jakémkoliv ohledu Západ probudit a vyvést ho z velkého nebezpečenství, do kterého jej ve značné míře zavedla lékařská věda, neznalá umění umírání, budou i modlitby lámů pomáhat rozptýlit tmotu nevědomosti, která -jak poznal Buddha- obaluje svět. Děje se tak, jak Plně Osvícený -1- i všichni nejvyšší průvodci lidstva učili, jen vnitřním světlem moudrosti, „pravým světlem, osvětlujícím každého člověka, který přišel na svět„ -2-, že tmotu nevědomosti lze rozptýlit.

Egyptská kniha mrtvých, jejíž správný název zní „Vycházení ze dne„ je plná odkazů na posvátné egyptské umění, týkající se vycházení z tohoto života a vstupování do jiného, neboli v jazyce faraonského Egypta „per em hru„ -3-. Podobně Tibetská kniha mrtvých, nazvaná v původní tibetštině Bardo Thödol, což znamená v doslovném překladu „Osvobození slyšením o posmrtném plánu„, obsahuje jogínskou metodu vycházení do osvobození v nirváně, mimo cyklus zrození a smrti. Každá z těchto dvou knih o smrti tak svou vlastní metodou vštěpuje čtenářům umění umírání a vycházení do nového života, činí tak ovšem symbolicky a esotericky důkladněji a hlouběji, než podobná středověká pojednání křesťanské Evropy, z kterých můžeme na př. Ars moriendo pokládat za typický příklad tohoto kontrastního rozdílu.

V pozdějším věku choval vroucí naděje překladatel láma Kazi-Dawa-Samdup, a s ním i jiní učení lámové, kteří spolupracovali na mém tibetském výzkumu, a tyto naděje chovám i já, že prostřednictvím východních učení i vlastních křesťanských verzí mnoha jejich principů by Západ mohl přeformulovat a začít znovu praktikovat umění umírání a také umění žití. Pro západní národy by měl být doprovázen přechod z lidské roviny vědomí v procesu zvaným smrt slavnostní radostí stejně jako tomu bylo u zasvěceného starověku a jak tomu stále ještě je u východních národů. Nakonec, až vyroste duchovně silné lidstvo, prohlašují mistři jógy, bude smrt prožívána v extázi, ve stavu, který je jim znám pod termínem Samadhi. Správným praktikováním důvěryhodného umění umírání ztratí smrt své žihadlo a bude vítězně zvládnuta.

1- pozn.překl.: v orig. „Fully Enlightened One„ neboli Buddha
2- Evangelium sv.Jana, I,9
3- E.M.Tirard: The Book of the Dead, Kniha mrtvých, vydáno v Londýně v roce 1910, str. 48-9.

Zatímco píši tuto předmluvu, probíhají v Kalifornii Velikonoce. U mnoha velkých civilizací za dávných dob bývalo zvykem právě tak jako dnes zdravit modlitbou a radostným zpěvem za svítání z hor a kopců nově zrozené slunce uprostřed svěží a třpytící se zeleně obnoveného listoví stromů a keřů, vůně květů a radosti jara. Je to vskutku stále se opakující vzkříšení, vycházení věcí, které zemřely, do nového života; a podobně jsou i ti, kteří zemřeli v Kristu, zplnomocněni xxxxxxxxxxxx vstáti z mrtvých ze svých hrobů. V lůně matky Země teče v oslnivých, pulsujících vibracích trvalý proud života; ten, kdo má sílu správného zření musí vidět, že pro neemancipované bytosti je smrt nezbytnou a zákony řízenou předehrou k novému zrození.

San Diego, Kalifornie, Velikonoce 1948 W.Y.E.-W

Správný směr myšlení během umírání

Buddhisté a hinduisté věří, že poslední myšlenka v okamžiku smrti určuje charakter příštího vtělení. Bardo Thödol proto učí, a s ním rovněž mnozí indičtí mudrci, že by měl myšlenkový proces umírajícího člověka mít správný směr a měl by být přednostně řízen samotným umírajícím za předpokladu, že je zasvěcen nebo na setkání se smrtí připraven. Nelze-li dodržet tyto podmínky, měl by proces umírání řídit guru, přítel nebo příbuzný, který se v této vědě relativně dobře vyzná.

Šri Krišna v Bhagavad Gítě říká Arjunovi -1-:,,každý dosáhne takového stavu -bytí-, o kterém přemýšlí v okamžiku opouštění těla, protože ho tato myšlenka zcela vstřebá,,.

Naše minulé myšlení určilo náš přítomný stav a naše současné myšlení určí náš budoucí stav, protože č ověk je to, co si myslí. Slovy počátečních veršů Dhammapády:,,vše co jsme, je výsledkem toho, co jsme si mysleli; to, co jsme je postaveno na našich myšlenkách, vytvořeno z našich myšlenek,,.

Podobně učili i hebrejští mudrci, viz na př. Knihu přísloví XXIII, 7:,,člověk je to, co si myslí ve svém srdci,,.

Předmluva k prvnímu vydání

V této knize se pokouším -tak daleko jak je to jen možné- potlačit svá vlastní hlediska a stát se mluvčím tibetského mudrce, jehož jsem se stal uznávaným žákem.

Souhlasil s tím, že bych měl uvést ve známost jeho interpretaci vyšších lamaistických učení a propracovaného esoterismu Bardo Thödol, která je výsledkem privátně a orálně obdržených instrukcí, které získal od svého guruа, když s ním žil xxxx asketickým životem jako poustevník v Bhútánu. Byl to člověk, kterému nescházelo značné množství západní učenosti, a který podstoupil velkou námahu, aby mi usnadnil reprodukovat orientální ideje ve formě,

---

1- VII, 6

která by byla pro evropskou mysl srozumitelná. Při svých toulkách v Himalájích na tibetských hranicích s Kašmírem, Garhwalem a Sikkimem jsem často narazil na vzdělané filosofy a svaté muže, kteří nalezli, nebo se tak alespoň domnívali, víry a náboženské praktiky -zaznamenané v knihách i zachované jen v ústní tradici- podobné nejen jejich vlastní víře a náboženským praktikám, ale i blízce příbuzné víře a praktikám západním, že mne to nutně vedlo k závěru o nějakém historickém spojení. Zdali přešly tyto předpokládané vlivy z Východu na Západ nebo tomu bylo naopak však nedokázali říci.

Strávil jsem tímto výzkumem více než pětilet a toulal se od palmami vroubených břehů Cejlonu přes pohádkovou zemi Indu až k ledovcemi pokrytým vrcholkům Himalájí a všude vyhledával moudré muže Východu. Někdy jsem žil mezi obyvateli velkoměst, jindy v džungli, horských útulcích mezi jogíny, v klášterech mezi mnichy, a občas jsem podnikal poutní cesty v mnohohlavém davu, hledajícím spásu. Neobvykle dlouhý úvod ke knize by měl sloužit jako nezbytný komentář k překladu a poznámky k textu jsou shrnutím nejdůležitějších výsledků tohoto výzkumu, zvláště ve vztahu k severnímu neboli Mahayana Buddhismu.

Přesto jsem však byl stále něčím více, než redaktorem Tibetské knihy mrtvých. Hlavní zásluhy patří zesnulému překladateli, který více ovládal okultní tibetské i západní vědy než kterýkoliv jiný tibetský učenec té doby.

K největšímu ze všech dluhů, k tomu, co žák dluží svému učiteli, uznávám navíc i svůj dluh k mnoha dobrým přátelům, kteří mne osobně pomáhali. Vyznávají různé víry a někteří z nich žijí v Japonsku a Číně, jiní v zemi, v kteréjsem se narodil, v Americe, mnozí z nich jsou z Cejlonu a Indie, několik jich žije v Tibetu.

Zde v Anglii si vzpomenu nejdříve na dr.R.R.Marretta, profesora sociální antropologie z Oxfordské university, který od roku 1907, kdy jsem poprvé přišel do Oxfordu, spolehlivě řídil můj antropologický výzkum. Sir John Woodroffe, dříve soudce u Nejvyššího soudu v Kalkutě, nyní profesor indického zákona práva na Oxfordské universitě a největší západní autorita na tantru, si pročetl náš překlad a nabídl nám důležité rady. Jsem mu rovněž vděčný za přednášku.

Dále jsem velmi zavázán Atalu Bihari Ghoshovi z Kalkaty, čestnému sekretáři Sira Johna Woodroffa, Siru E.Denison Rossovi, řediteli školy Orientálních studií na Londýnském Institutu, a dr. F.W.Thomasovi, knihovníkovi Indického úřadu v Londýně za důležitou konstruktivní kritiku knihy jako celku. Dále jsem dlužníkem majora S.L.Campbella, Britského politického představitele v Tibetu, Bhutanu a Sikkimu během mého pobytu v Gangtoku, za povzbuzení a vědeckou pomoc, a za dar dvou cenných malob, připravených na jeho příkaz v hlavním klášteře v Gyantse v Tibetu k ilustraci symbolismu textu Bardo Thödol, jejichž reprodukci uvádím v knize. Jeho předchůdci a nástupci v tomto postavení, Siru Charlesu Bellovi, jsem zavázán za důležité rady v počátcích mého výzkumu, když jsem byl ještě v Darjeelingu. Mr.E.S.Bouchierovi, autorovi knihy „Syrie jako římská provincie - stručné dějiny Antiochu„ , děkuji za pomoc, kterou mi laskavě poskytl tím, že si pročetl rukopis.

Sardar Bahadur S.W.Laden Lao, náčelník policie v Darjeelingu, který mne poslal do Gangtoku s doporučujícím dopisem na lámu Kazi-Dawa Sandupa, překladatele Bardo Thödol; dr.Johan van Manen, sekretář Asijské společnosti v Kalkatě, který mi zapůjčil tibetské knihy, jež mne velmi pomohly při překladu; a dr.Cassius A.Pereira z Kolomba na Cejlonu, který kritizoval část úvodu ve světle Therevády Buddhismu jsou mezi mnoha jinými, kterým patří rovněž můj dík.

Pod touto záštitou se vydala kniha do světa v naději, že dokáže přispět k totální sumě pravého vědění a sloužit jako další duchovní prut v nezlomitelném svazku dobré vůle a univerzálního míru, který spojuje Západ s Východem ve vzájemné úctě, porozumění a lásce, která překoná každou bariéru víry, kasty či rasy.

Jesus College, Oxford, Velikonoce 1927 W.Y.E.-W.

Renunciation	Odřeknutí se
Get thee away	Utečte
from life lust,	od smyslných žádostí,
from conceit, from ignorance,	ješitnosti, nevědomosti,
and from distraction's craze;	a rozptylujících zábav;
Sunder the bonds;	přetrhněte pouta;
so only shalt you come	jen tak přijdete
to utter end of ill.	k naprostému konci zla.
Throw of the Chain of birth and	Odhoďte řetěz zrození a smrti-
death-thou knowest what they mean.	však dobře víte, co to znamení.
So free from craving,	A pak osvobozený od tužeb,
in this life on Earth,	v tomto životě na Zemi,
thou shalt go on thy way	půjdete svou cestou
calm and serene.	klidný a vyrovnaný dál.
Buddha.	Buddha.

Psalms of the Early Buddhists, I, lvi, překlad paní Rhys Davidsové.

Žalmy starých buddhistů, I, lvi, z překladu paní Rhys Davidsové

Victory

But anguish crept upon me,
even me, whenas I pondered
in my little cell.
Ah me! how have I come
into this evil road.
Into the power of Craving
have I strayed!
Brief is the span of life
yet left to me;
Old age, disease
hang imminent to crush.
Now ere this body
perish and dissolve,
swift let me be;
no time have I for sloth.
And contemplating,
as they really are,
the Aggregates of Life
that come and go,
I rose and stood
with mind emancipated!
For me the Buddha's words
had come to pass.

Vítězství

Trýzeň se na mne přikradla,
i na mne, když jsem přemítal
ve své malé cele.
Ach! Jak jsem se dostal
na tuto cestu zla.
Jak jsem se zatoulal
pod moc Touhy!
Krátká je ta chvilka života,
která mi ještě zbývá;
stáří a nemoc jak hrozba
visí nade mnou, aby mne zdrtila.
Ať tělo zahyne
a rozloží se,
ať tedy rychlý jsem,
nezbývá čas pro lenost.
A v kontemplaci
o souhrnu životů,
které přicházejí a zase jdou,
o tom, jaké ve skutečnosti jsou,
jsem se zvedl a zůstal stát
s myslí osvobozenou!
Buddhova slova mnou prošla
a šla zase dál.

Mittakalí, Brahmin Bhikkhuní, Žalmy starých buddhistů, I,xliii,
z překladu paní Rhys Davidsové.

V příštích číslech Kašpara a Mázoňského hosta:

Psychologický komentář ke knize od dr.C.G.Junga
Úvod lámy Anagariky Govindy
Věda o smrti od sira Johna Woodroffa
Vlastní text Bardo Thödol s komentáři